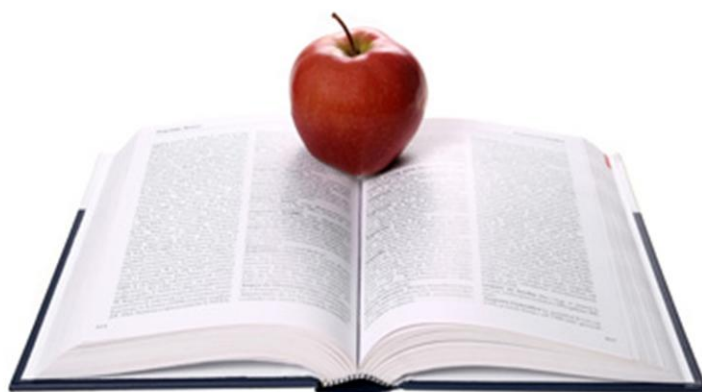

Osnovna škola Ivana Nepomuka Jemeršića
Grubišno Polje

Županijska smotra LiDraNo 2011.

-BILTEN-

Grubišno Polje, 23. veljače 2011.

Ljepota domovinske riječi

„Hrvatski jezik je proizvod odnošaja Hrvata prema Hrvatskoj, prema prirodi, prema polju, gori, šumi i zraku, prema našim cvjetićima... i zato naš jezik ima sve posebne boje, zvukove, oblike i osobine naše zemlje; buran kao senjska bura, mekan kao dvojnice, zanijet kao procvjetala grana ružmarina, veseo kao tambura i dubok kao mrak naših šuma...“ (A. G. Matoš)

Pišući ove riječi A. G. Matoš kao da je promatrao naš kraj. Grubišno Polje, mali gradić na obroncima Bilogore, između gornjih tokova Česme i Ilove, okružen dubokim šumama, livadama i poljima. Zimi pretvoreni u bajku, svu od srebra i kristala, proljeće donosi šarenilo boja koje završava toplim jesenskim tonovima. Bremenite je povijesti, utvrđena je naseljenost od mlađeg kamenog doba, rimska vlast ostavila je duboke tragove u našem kraju. Barbari uništavaju rimsku civilizaciju, a zatim i kršćanstvo. U razdoblju od 626. – 631. u ovo se područje doseljavaju Hrvati, za vrijeme vladavine kralja Tomislava. O Grubišnom Polju prvi zapisi su iz 13. st. i od tada pratimo neprestanu borbu za opstojnost hrvatske riječi, utjehe i radosti naših ljudi.

Dragi Lidranovci, vaš je domaćin OŠ I. N. Jemeršića. Prva pučka škola u našem kraju postojala je već za vrijeme Vojne krajine i od tada težimo neprestanom osuvremenjivanju nastave i bogaćenju jezičnoga izričaja. Danas, u prijateljevanju s riječima zajedno oplemenimo ljepotu i bogatstvo hrvatske nam riječi ljubavlju i zajedništvom. Divimo se njenoj raskoši i kazivanju poezije, njenoj razigranosti u scenskim uprizorenjima, njenoj dubini u vašim poetskim, novinarskim i inim ostvarajima.

Želimo vam ugodan i plodonosan boravak u Grubišnom Polju u ozračju ljepote i dobrote. Ponesite ovaj susret u sebi kao svjetlo koje raste i urasta u nebo vaše budućnosti.

prof. Blaženka Pušić

Dragi Lidranovci,

Naklon provedenih međuopćinskih susreta prijateljujemo u ljepoti govorene i opisane domovinske riječi u Grubišnom Polju na Županijskom susretu Lidrano 2011.

Da se ostvare svi preduvjeti za uspješan susret potrudilo se Provedbeno povjerenstvo:

1. Drago Pušić, predsjednik i ravnatelj OŠ. I.N. Jemeršića Grubišno Polje
2. Veronika Stankić, tajnica
3. Blaženka Pušić, prof., član
4. Ivana Ontl, prof., član
5. Ana Delić, prof., član

Provedbeno povjerenstvo imenovalo je odgovarajuće prosudbeno povjerenstvo čiji će članovi vrsno odabrati, u različitim područjima opisane i izgovorne riječi, ostvaruje za Državni susret.

Prosudbena povjerenstva su:

Za scensko stvaralaštvo:

1. Pinter Ivan
2. Novak Ivan
3. Kamber Marina

Za novinarsko stvaralaštvo:

1. Hodak Željka
2. Bučar Mirjana
3. Palijan Michael

Za literarno stvaralaštvo:

1. Grganić Rožman Dubravka
2. Žarković Željka
3. Štruml Tuček Ana Marija

Za školske listove, radio i TV emisije, filmove:

1. Agatić Davorin
2. Ledić Ivana
3. Pintarić Alica

Izbornica:

Tanja Kirhmajer, dramaturginja

Program Županijske smotre LiDraNo 2011.

9.00 –okupljanje sudionika i gostiju u Osnovnoj školi Ivana Nepomuka Jemeršića u Grubišnom Polju
–kratak dogovor voditelja i zajednički doručak te odlazak u CIK „Dr. Franjo Tuđman“

10.00 – svečano otvaranje Županijske smotre LIDRANO 2011

10.20 – susreti učenika osnovnih škola prema sljedećem rasporedu:

10.20 – 10.50 POJEDINAČNI NASTUPI

KAZIVANJE POEZIJE

1. Ivanka Borovac: Mala sirena sa otoka Hvara (2') – PAULA VARAT (4.r.)

ČOŠ Jan Amos Komenski Daruvar

Voditeljica: Ludmila Blaha

2. Dragutin Tadijanović: Nosim sve torbe, a nisam magarac (1') - MILORAD KONDIĆ (5.r.)

OŠ Dežanovac

Voditeljica: Morena Mandić

3. Božica Jelušić: Kutija s bojama (2') – VALENTINA ŠKRNJUG (5.r.)

OŠ Rovišće

Voditeljica: Suzana Jurić

4. Enes Kišević: Majka Tonka (2') – NIKOLINA MEĐIMOREC (6.r.)

OŠ Berek

Voditelj: Zvezdan Banas

5. Kornelija Pinter: Oseka (1,5') – MIHAELA KRAMARIĆ (8.r.)

OŠ Slavka Kolara Hercegovac

Voditeljica: Romana Bukač-Šegavac

6. Miroslav Krleža: Naša kuća (4') – INES MATEJAK (8.r.)

Prva osnovna škola Bjelovar

Voditeljica: Anita Unger

MONOLOZI

7. Ksenija Lekić: Đakinja prvakinja (4') – ILIJANA NOVAK (1.r.)

OŠ Nova Rača

Voditeljica: Anita Malek

8. Goran Tribuson: Kućni ljubimac (ul. iz romana Ne dao Bog većeg zla)(4') - SVEN POCRNIĆ (4.r.)

Treća osnovna škola Bjelovar

Voditeljica: Suzana Turković

9. Maja Flego: Skandalozno (4') – PETRA LAMAĆ (7.r.)

OŠ Štefanje

Voditeljica: Daliborka Ileković

10. Ana Frank: Dnevnik Ane Frank (5') – NATALIJA MIŠLJENOVIC (8.r.)

OŠ Trnovitički Popovac

Voditeljica: Anita Kurtušić

10.50 – 11.00 - stanka

11.00 – 11.10 izvješće Povjerenstva za literarne ostvaraje

11.10 – 13.00 SKUPNI NASTUPI

RECITAL

1. Skupina autora: Bogatstvo Hrvatske u kapljici vode (8')

OŠ Garešnica

Voditeljica: Mara Borovac

LUTKARSKE PREDSTAVE:

2. Anita Malek: Vrta se, vrta život u krug (5')

OŠ Nova Rača

Voditeljica: Anita Malek

3. Milada Mašatova: Klim, klom, klomprdom (7')

ČOŠ J. A. Komenskog Daruvar

Voditeljica: Jitka Stanja Brdar

DRAMSKO-SCENSKE IGRE

4. Željka Ribarić: Recesija (7')

OŠ Velika Trnovitica

Voditeljica: Željka Ribarić

5. Daniela Totić: Put do Bisergrada (7')

Druga osnovna škola Bjelovar

Voditeljica : Snježana Kranželić

6. Željka Šunjić: Savršen dan (6')

Prva osnovna škola Bjelovar

Voditeljica: Željka Šunjić

12.05 - 12.15 izvješće Povjerenstva za novinarske ostvaraje i Povjerenstva za školske listove, radijske i TV emisije

7. Sunčana Škrinjarić: Nezadovoljna bubamara (10')

OŠ Čazma PO Gornji Draganec

Voditeljica: Lidija Osman

8. Stipan Vidak: Bi da može (10')

OŠ Berek

Voditelj: Zvezdan Banas

9. Oscar Wilde: Sretni Kraljević (9')

OŠ Vladimira Nazora Daruvar

Voditelj: Vladan Ivković

10. Željka Kakabek: Stop nasilju (10')

Četvrta osnovna škola Bjelovar

Voditeljica: Željka Kalabek

13. 00 - ručak za sve sudionike u OŠ Ivana Nepomuka Jemeršića

14. 00 OKRUGLI STOL ZA SVE KATEGORIJE LIDRANA 2011

Na Državnu smotru LiDraNo 2011. predlažu se:

Literarni ostvaraji:

„VESELA MAŠINA“

- literarni ostvaraj učenice Lorene Đuroković, 7. razreda iz Osnovne škole Slavka Kolara, Hercegovac

PO BAKINU DIVANU

- literarni ostvaraj učenice Magdalene Batinić, 8. razreda iz Osnovne škole Garešnica

ŽABAC I VRABAC

- literarni ostvaraj učenice Doris Ružić, 5. razreda iz ČOŠ Jana Amosa Komenskoga

PRIČA O MALOM STRAHU

- literarni ostvaraj učenice Nikoline Vidaković, 7. razreda iz IV. osnovne škole Bjelovar

Dramsko scenski izrazi – skupni nastup:

ANITA MALEK: Vrti se, vrti život u krug (5')

OŠ Nova Rača

Voditeljica: Anita Malek

ŽELJKA KAKABEK: Stop nasilju (10')

Četvrta osnovna škola Bjelovar

Voditeljica: Željka Kalabek

Dramsko scenski izrazi – pojedinačni nastup:

Goran Tribuson: Kućni ljubimac (ul. iz romana Ne dao Bog većeg zla)(4')

- **SVEN POCRNIĆ(4.r.)**

Treća osnovna škola Bjelovar

Voditeljica: Suzana Turković

Novinarski ostvaraji:

NOVINARSTVO – OPASNO ZANIMANJE

- novinarski ostvaraj učenice Josipe Tutić, 7. razreda Osnovne škole Slavka Kolara, Hercegovac

SAM SVOJ NA POZORNICI

- novinarski ostvaraj učenice Alene Nalevka, 8. razreda III. osnovne škole Bjelovar

TREBA IMATI CILJ

- novinarski ostvaraj učenice Veronike Tkalčec, 8. razreda osnovne škole Veliko Trojstvo

Školski listovi:

PUPOLJCI – školski list IV. Osnovne škole Bjelovar iz Bjelovara

POTOČNICA – školski list OŠ Mirka Pereše iz Kapele

KVRŽICA – školski list OŠ Mate Lovraka iz Velikog Grđevca

Dokumentarne emisije:

MOJ ŽUTI PIXI – dokumentarna emisija OŠ Vladimira Nazora iz Daruvara

RIBICE – dokumentarna emisija II. Osnovne škole Bjelovar iz Bjelovara

Radio emisije:

EXKLUZIV – radio emisija OŠ Ivana Nepomuka Jemeršića iz G. Polja

LET, LET, LET! – radio emisija II. Osnovne škole Bjelovar iz Bjelovara

SADRŽAJ:

LITERARNI IZRAZ

NEDJELJNI RUČAK	10
HRVATSKA, LJUBAVI MOJA.....	12
„VESELA MAŠINA“	13
NAJDRAŽI MOJ.....	15
LICI U LIKU	16
PO BAKINU DIVANU	18
VRABAC I MRAV.....	20
JOŠ JEDAN OBIČAN DAN.....	22
POZDRAVI LJETO.....	24
MOJ DJED FRANCINA.....	25
ZIMSKA IGRA	27
VJEČNOST U MODRINI.....	28
SNJEGOVIĆ.....	29
PRIČA O MALOM STRAHU	30
PAVILJON	31
NORMALAN ŽIVOT.....	32
MEŠA NA VANJKUŠU	34
KIŠA.....	35
JESEN	36
NIJE BAŠ TAKO BILO U BAJCI O PEPELJUGI.....	37
JUTARNJI ŠAPAT ŠUME.....	38
ŽABAC I VRABAC.....	39
MOJ DJED.....	40
SVIJET PO MOM.....	41
BREZA	42

NOVINARSKI IZRAZ

DJECA SU SLIKA I PRILIKA ODRASLIH	43
ČOVJEK JE ČOVJEKU POSTAO VUK	45
ŠTO JE POVEZALO OBITELJ PUHOVIĆ I GOSPODINA HIPPA.....	46

NOVINARSTVO – OPASNO ZANIMANJE.....	48
MALA VELIKA ZVIJEZDA	50
MALI GEOGRAFSKI LABORATORIJ	53
HRVATSKI MEDO PUTUJE EUROPOM.....	54
MALI KOD VELIKIH	59
NJEGOVO VELIČANSTVO FACEBOOK.....	60
PUY SAINT VINCENT – “MALO“ SKIJALIŠTE U HAUTE ALPAMA.....	61
SAM SVOJ NA POZORNICI.....	63
ŠTO SVE PISANICA IMA?	65
TREBA IMATI CILJ.....	66
VODICE – GRADIĆ POD OKITOM	70
ANĐELI – TERAPEUTI	71
KOLIJEVKA HRVATSKE PISMENOSTI	75
»I JA JESAM MOSLAVAČKO DIJETE«	78
BONTON ILI KAKO PRISTOJNO PROVESTI DAN.....	82
MAJA BRAJKO- LIVAKOVIĆ S NAMA	84

LITERARNI IZRAZ

NEDJELJNI RUČAK

Još jedna nedjelja. Sunce se već igra na mojem prozoru. Pijetlovi su odavno najavili novu zoru. Volim se nedjeljom dugo izležavati u toplom krevetu. Doručak preskačem, jer znam da će točno u podne biti ručak. Mama je već sigurno popila jutarnju kavu i postavila bijeli, čisti stolnjak na stol u blagovaonici.

Izlazim iz sobe. Mamu sam zatekla kako sjedi na trosjedu u dnevnom boravku. Bila je još u spavaćici. Lice joj je bilo ozbiljno, a kada me pogledala, niz obraz joj je skliznula jedna krupna suza. Glas joj je bio prigušen i hrapav kada je progovorila: „Napali su konvoj u Iraku.“ Muk. Tišina. U meni nemir.

Već četiri godine moj tata je vozač kamiona i vozi humanitarnu pomoć u Irak, Iran, Afganistan. Svakoga dana javljao se s puta kako mama i ja ne bismo strahovale i bile zabrinute. Znala sam da se tata već tri dana nije javio.

Sjela sam uz mamu. „Možda nije mogao uspostaviti vezu, zato nam se ne javlja,“ tješila sam je, a dobro sam znala da se uvijek javljao ma gdje se nalazio. Sada naši mobiteli već tri dana šute. Mama je ustala u upalila svijeću. Nisam osjećala miriše li svjetlost svijeće na vosak ili cvjetnu livadu. Bližilo se podne, a mi smo kao dvije skulpture sjedile držeći se za ruke. U spavaćicama, bez riječi, neumite, nepočešljane, s ukočenim pogledima koji su počivali na crnim mobitelima koji su ležali na bijelom stolnjaku, a svjetlost upaljene svijeće činila ih je još crnjima.

Crkvena zvona najavila su podne. Nikada nisu bila tako glasna. Svijeća je dogorjela. A onda, onda je zazvonio mobitel. Mamin. Njeno lice pretvorilo se u sunce. „Tata se vraća, već je u Turskoj.“ Učinilo mi se da je Turska tu, pred našim vratima.

Mama je izvadila iz hladnjaka sira i salame. Sjedile smo u spavaćicama i slatko jele. Bio mi je to najslađi nedjeljni ručak u životu.

Antonela Bosilj, 7. razred

Osnovna škola Slavka Kolara, Hercegovac

HRVATSKA, LJUBAVI MOJA

U meni su koraci povijesti Tvoje.
Osluškujem zov Tvoj za nova putovanja.
S Tobom diše malo srce moje.
Na Tvojem jastuku najljepše snove sanja.

S pogledom na prkosne planine, brazdu zemlje crnice,
jedrim u visine i slavim Tvoje ime.
Sunce Ti umiva lice, ljube se nebeske ptice
u proljeća, ljeta, jeseni i bijele zime.

Zagrlim Tvoje more, kamen, njivu uzoranu.
S Tobom se radujem u zlatne večeri i zoru ranu.

Pletem vijenac od mirisnog smilja i bosilja.
Klikćem: „Nek' gore vatre ljubavi
i cijeli svijet opije ljepota Tvoja!
Hrvatska, ljubavi moja!

Emilia Fiala, 8. razred

Osnovna škola Slavka Kolara, Hercegovac

„VESELA MAŠINA“

Djedovo carstvo je naš voćnjak ili bolje reći šljivik, jer u četiri dugačka reda nanizala su se samo stabla šljiva. Sve su to starinske sorte; debeljare, bistrice i bjelice. Od ranog proljeća do kasne jeseni djed je u šljiviku. Istina, pomaže on tati i na polju, ali šljivik je na prvom mjestu.

Čuva on svoje veliko stado šljiva kao oko u glavi.

Raduje se svakim stablom kada se krošnje okite bijelim cvjetovima, a još je radosniji u jesen kada se zaplave i zabijeje zreli plodovi. U potkrovlju štaglja već su pripremljene i uredno poslagane drvene kace. Pored štaglja je pecana uz koju su pripremljena drva za loženje podrakijskim bakrenim kotlom koji blista od čistoće. Kada prvi plodovi šljiva počnu padati, djed ih naziva piškima (jer su to pišljive šljive), djed ih u ranu zoru počinje kupiti u pletenu košaru. Piške odlaže u posebnu kacu jer su loše kvalitete. Baka se ljuti što ne dolazi na doručak dok i posljednji pišak nije pokupljen. Kada sve šljive dozriju, započinje prava berba. Tata mora omotati vrh drvenog pruta jutenom vrećom, kako ne bi oštetio grane dok trese granu po granu svakoga stabla.

Svi smo u akciji, a pomažu nam i susjedi. Ako šljive dobro rode, akcija traje i po desetak dana. Sestra i ja baš ne volimo puzati po šljiviku i iz dana u dan kupiti šljive, ali izdržimo sve dane šljivarske akcije, jer djed nas na kraju uvijek nagradi sa stotinu kuna.

Kada stignu jesenji mrazevi počinje pečenje rakije. Kotao, koji u mojem selu nazivaju „vesela mašina“, radi dan i noć. U večernjim satima skupe se oko „vesele mašine“ naši susjedi, uglavnom djedovi i u pecani nastaje pravo veselje. Mi djeca pečemo pečenjake, a djedovi pričaju i pričaju, pijuckaju rakiju, a na kraju i zapjevaju. Pjesma odjekuje do dugo u noć.

Kada završi pečenje rakije u našoj pecani, „vesela mašina“ seli se, jer ima dva kotača, u pecanu naših susjeda, naravno, u pratnji moga djeda. Tako se uz „veselu mašinu“ provode

dani i večeri sve do Božića. Nižu se priče, naviru sjećanja na mladost, ori se pjesma djedova, a ponekad im se pridruže i bake, a i mi djeca. Veseli se jesen, veseli se starost i mladost. Selom se širi miris šljivoša i mlade rakije.

A jedne večeri pjesma utihnula. Moj djed je svima obznanio da je čuo, kada uđemo u Europsku uniju, bit će zabranjeno posjedovati „veselu mašinu“ i peći rakiju. Razljutili se djedovi i crveni u licu kao paprike, što od rakije, što od silne ljutnje i zaključili da će napisati pismo Vladi da se odmah takva odluka izbriše.

Razljučene djedove umirila je moja mudra baka: „Dok mi uđemo u Europsku uniju, neće nam više trebati „vesela mašina“. Ispijat ćemo rakiju sa sv. Petrom i pjevati s anđelima na onom drugom svijetu.“

Zamislili se djedovi, uputili tužne poglede prema „veseloj mašini“, a onda potegnuli nekoliko ovećih gutljaja rakije i iz sveg glasa zapjevali: „Oj rakijo, rako, ja te volim jako,
a ti sa mnom rako, u grabu polako!“

Lorena Đuroković, 7. razred

Osnovna škola Slavka Kolara, Hercegovac

NAJDRAŽI MOJ

Ja, mlada i lijepa. Ti, odrastao, zreo i još ljepši. Ja usamljena, ti još usamljeniji. I zapališe se vatre u našim pogledima, u srcima.

Oblaci obukli bijele frakove i putuju nebom. Trave se povijaju na vjetru. Sjedim u tvom krilu sakrivena od tuđih pogleda pa zajedno snivamo na dlanu Onoga koji nam je dao sve. Tvoje hrapave, a tako nježne ruke miluju mi lice i tiho šapćeš: „Ljubav uvijek treba držati budnom.“

Često sam u ljetna predvečerja gledala kako se igraš s posljednjim sunčevim zrakama, izvodiš vratolomije, preskačeš sumrake, penješ se u visine, dodiruješ mjesečev srp i donosiš mi punu košaru zvijezda. One bi se na noćnoj livadi uhvatile u kolo, otplesale svoj zvjezdani ples i vratile se svom nebeskom zavičaju. Samo jedna, ona najsvjetlija, ostala bi da nam osvjetli put kako ne bismo zalutali, izgubili se i zaboravili biti čuvari ljubavi.

Ti si uvijek bio mudriji od mene. Nalik suncu koje svijetli, grije i gleda, govorio si: „Šteta tolikih izgubljenih duša koje ne znaju voljeti.“ Naslonjena na tvoje rame, bila sam sigurna, zaštićena, i zaljubljena. Znala sam da ta ljubav svaki moj cilj čini mogućim. Bio si moj tješitelj kada su sjene prekrile sunce, jer ti si bio moje sunce nad sjenama, svjetlost nad tamom, toplina i u najhladnijim zimama. Od tebe sam naučila da onaj koji kao dijete ne vjeruje u bajke, kao odrastao neće vjerovati ni u ideale.

Bio si moja utvrda u kojoj sam suze pretvarala u biserje smijeha, olujne noći u sunčana jutra, plač u pjesmu, opustošena polja u cvjetne livade.

I danas s jutarnjom rosom pođoh u tvoje naručje. Pozdravljam potok. Potok šuti. Pozdravljam ptice. Šute, ne odgovaraju. Na mostu susjed Jandra i Mata prebacili preko ramena motorne pile, pijuckaju rakiju, smiju se i veselo razgovaraju.

Pogledam u nebo. Oblaci prekrili jutarnje sunce. Obukli crna odijela. Putuje tužna, nebeska povorka. Sama sam na pustoj livadi. Okamenjena stojim kraj tvog posljednjeg počivališta, ljubavi moja. Najdraži moj, JABLANE.

Mihaela Kramarić, 8. razred

Osnovna škola Slavka Kolara, Hercegovac

LICI U LIKU

Tata se veselio poput djeteta. Veselo fućkao dok je slagao ribički pribor u prtljažnik našega kombija i poskakivao s noge na nogu požurujući mamu, brata i mene da već jednom krenemo.

Sunce se budilo iza Hrastovca, jednoga od triju slavonskih sela koja pripadaju moslavačkoj Garešnici. Ilova se zaodjenula čipkastom izmaglicom, a ribnjaci skidaju s očiju magličasti veo.

Put pod kotače i :Zbogom, Garešnico! Ostavljamo te drvoredu kestena i lipa da čuvaju tvoje nježno lice od lipanjske vreline. Mi ćemo Lici u Liku.

Kutina nas dočekuje oblakom smrada iz azotare. Odvraćam pogled od te ružne slike koja nagrđuje inače lijep grad. Oči usmjeravam na desnu stranu gdje se prostire moslavačko vinogorje prosuto po obroncima pitome Moslavačke gore do kojih vode vinske ceste.

S lijeve strana prati nas Lonjsko polje koje je izvelo stada goveda, konja i svinja na pašu. Tu je negdje u blizini i Čigoč, najpoznatije europsko selo roda. Mama nas izvješćuje da je tu negdje i «Farma» TV Nove.

Tko kaže da Hrvatska nema nafte, neka nam se pridruži i vidjet će u blizini Ivanić Grada nekoliko crpki koje izvlače «crno zlato» i šalju ga na daljnju obradu u rafineriju u Ivaniću.

Uskoro zaredali džambo plakati, a pred nas iskočili : dimnjaci, tornjevi i neboderi. Zagreb na vidiku, ali ne ćemo njemu u posjet . Skrećemo lijevo. Jedan zrakoplov je vrlo nisko. Znak je to da smo u blizini Zagrebačkog aerodroma «Pleso» koji je s naše lijeve strane. Brat oduševljeno prepoznaje Zagrebačku arenu koja nas pozdravlja s desne strane.

Sad smo na autocesti koja vodi prema jugu. Skrećemo na odvojak za Plitvička jezera. U krajolik ušetalo kamenje i šuma. Pašnjaci se zaodjenuli stadima, a uz cestu se nudi med, sir, gljive, a najviše mlada janjetina.

Uskoro smo u Rastokama, mjestu glazbe vode koja se ruši preko kamena u brojnim slapovima i slapićima. Zaustavljamo se da ovu čarobnu sliku prirode prenesemo u foto-zapis. Duskora su se Buk, Hrvoje i Vilina kosa, najljepši među slapovima, preselili u naš foto-aparat.

Vodo-šumeće Rastoke prate nas do krškog dragulja, nacionalnog parka Plitvička jezera koja su se unjedrila u gustu šumu između strmih litica do kojih ne ćemo jer su ulaznice preskupe, a tata nestrpljiv da što prije zabaci udice u toliko hvaljenoj rijeci ponornici.

-Eno je! – oduševljeno kliče naš ribič nakon što smo prošli kroz Kaluđerovac. Dočekuje nas dobroćudna i prozirna rijeka Lika koja će tati u slijedeća tri dana i tri noći ribički biti lijek za dušu

nakon napornog posla, a mami, bratu i meni ugodna šetnja njezinom obalom po netaknutoj prirodi.

I dok smo izvlačili prtljagu iz kombija i podizali šatore, priđe nam krupan čovjek širokog osmijeha i tati snažno stisne ruku na pozdrav, onda pruži ruku mami, a brata i mene blago pomiluje po kosi. Znali smo da je to Ive, tatin «Likota» , i prijatelj po ribičiji.

-Este l' umorni od puta? – upita i pozove nas u svoju kuću. Pred visokom prizemnicom od kamena s limenim krovom dočekuje nas Ivina žena Manda.

Nakon pozdrava uvede nas u «kujnu», a potom na stol iznosi šljivovicu, a iza nje : « palentu, vareniku, slaninu, sir škripavac i kruh ispod peke. «

- Nuder, pojedite štogod od ove naše ličke rane – nudi nas teta Manda.

- Tribat će vam snage za te ribetne. Njija dva kad uvate ščape i udčetine ist i pit – reče teta Manda pokazujući svog muža i našeg ribiča koji je za svoj hobi spreman, kako mama kaže, «i na kraj svijeta.»

Sve je obećavalo da ćemo u Lici uz Liku provesti tri ugodna dana, a po povratku kući slušati tatine ribičke priče do idućeg ljeta kad nas ponovno čeka Lika u Lici.

Mirna Mandić, 6. razred

Osnovna škola Garešnica

PO BAKINU DIVANU

Obluki friško ofarbani
firange šlingane obukli na se.
Ispred njih na klupčici
asparagusi mladi zeleni
i muškatlini gizdavi crveni,
bakina dika.

Na verandi štokrl.
Na njemu moja baka
trjebi oraje.
Bu štrudlin pekla.

Na njoj je cifrasti fertun
i šos u glocklin,
lajbek štrikani grije joj križa,
na nogama štuclini od ovčje vune
i Batine papuče crne.

Kad ranjgla bude oraja puna,
rekla bu:
-Diko bab'na, dones' mi
iz špajze cukar,
skorup i putar
pa buš s menom
kolače od oraja prav'la.
Ne buš se mogla udat',
ak' ne naučiš kuvat.

I ja u isti tren
u špajzu skoknem
da ne bum usidjelica ostala.

Manje poznate riječi:

divan (tur. divan) – govor
obluk (mađ. ablak) – prozor
friško (njem. frisch) – svježe
ofarbani (njem. Farbe) – boja
asperagus (grč. asperagus) – ukrasna biljka iz porodice ljiljana
firange (njem. Fürhang) – zavjese
šlingane (njem. schlingen) – vezene
muškatin (tal. moscato) – vrsta cvijeta, pelargonija
gizdav – kićen
dika – ponos
veranda (sanskrt : varanda) – natkriveni ulaz u kuću
štokrl (njem. Stockerl) – stolčić bez naslona
trijebiti – odvajati jezgru oraha od ljuske
štrudlin (njem. Strudl) – savijeni kolač
cifrast – šaren, kićen
fertun (njem. Vortuch) – pregača
šos (njem. Schoss) – suknja
gloklin (njem. Glocke) – odjevni predmet u obliku zvona
lajbek (njem. Leibchen) – prsluk
štrikani (njem. stricken) – pleteni
štuclini (njem. Stutzen) – kratke čarape
Bata – nekadašnja tvornica obuće, sada Borovo
ranjgla (njem. Reindl) – posuda za kuhanje
špajza (njem. Speise) – ostava za hranu
cukar (mađ. czukor) – šećer
skorup – vrhnje
putar (njem. Butter) – maslac
oraja – oraha
usidjelica – stara, neudata djevojka

Magdalena Batinić, 8. razred

Osnovna škola Garešnica

VRABAC I MRAV

(igrokaz)

Vrabac (*ruga se mravu*) : Vučeš ! Vučeš ! Vidi mene, ništa ne radim, nemam dom pa ipak dobro živim. Mušice mi same ulijeću u kljun.

Mrav (*prijekorno*) : Kad zastudi, ti se useliš u rodino gnijezdo na susjednom dimnjaku i ovisiš o mrvicama koje će ti netko usput prosuti .

Vrabac: Bolje i to nego cijeli dan crnčiti kao ti. Nisam lud lomiti leđa noseći teret kao ti.

Mrav (*sućutno*): Žao mi te, vrapčiću, jer ne poznaš radost onog što možeš uraditi za sebe i svoju obitelj.

Vrabac: Obitelj! Ha! Ha! Tko još osim vas mravi drži do obitelji. To je, dragi moj, prošlo svršeno vrijeme. Imperfekt, mravunče! Imperfekt !

Mrav: Aorist, dragi vrapče! Aorist je prošlo svršeno vrijeme, a ne imperfekt. Vidiš, to je tvoj problem.

Vrabac (*znatiželjno*) : O čemu ti ?

Mrav : O slovnici. Vidiš, dragi moj vrapče, mi mravi se nikad ne gubimo ni u prošlosti niti u budućnosti. Živimo život DANAS i sretni smo kad na kraju svakoga dana stavimo točku na i.

Vrabac: Kakva točka i kakvo i? O čemu ti ?

Mrav: O ispunjenom danu.

Vrabac: Nisi li ti prolupao od tog svog tereta ?!

Mrav: Nikako. Teret me jača. U njemu je moja snaga.

Vrabac: Koju snagu ti imaš, mali stvore?

Mrav: Božju.

Vrabac: Ha! Ha! Ha! Nisam znao da i mravi vjeruju u Boga. Baš si budala!

Mrav: Samo se ti rugaj, ali da znaš ni ti ne bi letio da nema Boga.

Vrabac: Kakve veze ima Bog s mojim letenjem?

Mrav: A tko te drži da ne padneš dok letiš?

Vrabac (*otresito*) : Što ti mene tu ispituješ! Nisam u školi.

Mrav: Jesi.

Vrabac: Ne govori gluposti! Gdje ti vidiš školu?

Mrav: Svuda oko sebe : u lelujanju travki, zujanju pčela, mirisu cvjetova, u sjemenkama..

Vrabac: Ja vjerujem u sjemenke, to da. U nedostatku mušica hranim se njima.

Mrav: A ni njih ne bi imao da ti ih Bog nije dao.

Vrabac: O, Bože, ništa ja tebe ne razumijem.

Mrav: Boga ili mene ?

Vrabac : Obojicu.

Mrav: To je zato što ne gledaš očima srca. Da gledaš, vidio bi tko ti daje hranu, iako niti siješ niti žanješ!

Vrabac (trgnuvši se) : Negdje sam to čuo!

Mrav (zadovoljno) : Ima nade za tebe!

Vrabac (pomirljivo) : Misliš ?

Mrav (radosno) : Znam.

Vrabac (radoznalo) : Što mi je činiti ?

Mrav (poučno) : Nemoj se nikome rugati. To boli. I zahvaljuj Bogu na onome što ti je dao.

Vrabac (oduševljeno) : Imaš pravo, prijatelju! Oprosti što sam bio...

Mrav (prekidajući ga) : Zahvali Bogu što si očima srca progledao.

Vrabac (veselo) :

Živ ! Živ ! Živ !

Bogu živkam ja !

Očima srca danas progledah !

Terezija Tukara, 7. razred

Osnovna škola Garešnica

JOŠ JEDAN OBIČAN DAN

Pogledao me i nasmiješio mi se. Ah...uzdahnula sam. Rekao mi je da mu se sviđam. Bilo je prekrasno sve dok nije zazvonila budilica. Ta zvrndava naprava uništila mi je još jedan prelijepi san.

Ustadoh i počeh se pripremati za novi školski dan. Baš me zanima što me danas čeka u školi. Oprala sam zube, umila se, počešljala, navukla omiljene traperice i crnu majicu, a na lice stavila malo rumenila (nadam se da nisam pretjerala)... Krenula sam put škole s mobitelom u rukama i slušalicama u ušima, ne obazirući se ni na koga. Inače, slušanje glazbe pomaže mi u ignoriranju maminih dobronamjernih savjeta: "Bolje se obuci, vani je hladno. Jesi li obukla potkošulju?"

Ulazim u učionicu i ugledam dečke iz svoga razreda kako užurbano prepisuju domaću zadaću. Kad je prepisu, uslijedit će, već svima nam dobro znane, priče o traktorima i motorima. Čekam svoju najbolju prijateljicu Keku koju čujem čim uđe u školsku zgradu jer obično pjevuši pjesme Justina Biebera ili Rihanne. Dočekam je pitanjem: „Hej, Keka, znaš šta ima novoga?“ I tako započinje naš razgovor koji se prekida tek kad učiteljica uđe u učionicu.

Sat je matematike. Pokušavam shvatiti sve te jednadžbe, ali ne uspijevam. A da se primim nečeg zabavnijeg? A, ne, ne ! Ove školske godine hoću peticu iz matematike.

Zvoni. Odmor je i na hodnicima se čuje vika koju naš učitelj povijesti naziva neandertalskim glasanjem. Odmori su nama vrlo zabavni, ali ne i našoj ravnateljici koja zbog naše „zabave“ ima pune ruke posla. Tako su dečki iz moga razreda odlučili zaigrati bejzbol utakmicu. I u tren oka kreda je postala loptica, a velika drvena ravnala bejzbol palice. Nažalost, u najzanimljivijem trenutku utakmica biva prekinuta.

Zadnji sat imamo povijest. Inače, satovi povijesti vrlo su zanimljivi jer možete čuti mnoge bisere. Jeste li znali da su praljudi pekli meso na električnom roštilju te da je Hitler napisao pejzažnu pjesmu – Mein Kampf ? Niste? Pa to su vam povijesne činjenice!

Umorna od mnogobrojnih informacija koje bih trebala zapamtiti, krećem kući. I opet mi drušvo prave mobitel i walkman. Kad dođem kući, mama me dočeka s uobičajenim pitanjima: „Kako je bilo u školi? Ima li što novog?“ Opet je skuhalo grah tako da ću si napraviti sendvič. Grah ne želim ni okusiti.

Odlazim u sobu i puštam glazbu... spoj rocka i metala koji obožavam. Slušajući glazbu, pokušavam se koncentrirati na pisanje zadaće, ali mi to ne polazi za rukom. Naravno, ne smijem zaboraviti pogledati što ima novog na Facebooku. Malo se dopisujem s nekim kajkavcem, ali baš ga ne razumijem. Savjetujem mu neka nauči hrvatski standardni jezik pa ćemo se onda dopisivati.

Nakon večere, mama i ja gledamo Šeherezadu, no ubrzo mi dosade sva ta jadicovanja i nerješivi ljubavni problemi pa ostavljam mamu da uživa u Onuru.

Odlazim na spavanje. Bar da opet usnem onaj prekrasni san! Samo se nadam da mi ga budilica neće pokvariti jer ću je baciti u smeće. Ah, pa da, sutra je subota. Budilica mi neće trebati.

Blaženka Juren, 8. razred
Osnovna škola Štefanje

POZDRAVI LJETO

Pozdravi ljeto dijete mило,
jer ti je drago i dobro bilo.

Ono ti je odmor donijelo,
ono ti je brige odnijelo,
ono te suncem častilo,
ono te morem slastilo.

Sad jesen šarena cvjeta
i nosi ti poruku od ljeta:
Nemoj dijete za mnom patiti,
jer ću se iduće godine vratiti.
Ali uči, uči! Ne ljenčari!
Za školske brige mari!
Ne skupljaj jedinice!
Nek čekaju me petice!

Anita Hanak, 5. razred
Osnovna škola Čazma

MOJ DJED FRANCINA

Prije nekoliko dana umro je moj djed Franjo Gašparić kojega su svi od milja jednostavno zvali Francina. Rođen je 1933. u Đurđevcu kao prvo dijete u obitelji. Po zanimanju je bio bačvar, a svirao je i violinu. U mladim je danima imao svoj glazbeni sastav „Braća Gašparić“ u kojem su osim njega članovi još bili njegov brat Tomo i sestra Marica. Stoga nije ni čudo što i ja danas sviram violinu i što sam nastavila glazbenu tradiciju Gašparića. Djed je uvijek bio jako sretan zbog toga i s ponosom je to isticao.

1967. godine djed je došao živjeti u Križic te se godinu dana poslije oženio mojom bakom i tu zasnovao obitelj. Iako je više od četiri desetljeća živio u Moslavini, bio je on pravi Đurđevčanin, Picok, zadržavši do kraja svoj milozvučni podravski govor. Djed Francina bio je vrlo društven čovjek. Uvijek se šalio i unosio smijeh u obitelj. Zabavljao nas je svojim anegdotama i pričama iz Podravine. Nikada ga nisam vidjela ljutog niti da je u svađi s nekim. Sve je radio sa srcem i svima se nesebično davao.

Djed Francina imao je neke svoje zanimljive navike na koje smo gledali sa simpatijom. Svoju „batinku“, kako je on nazivao štap, uvijek je ostavljao na istom mjestu. Godinama je za večeru pio mlijeko i uvijek smo za njega kupovali jednu te istu vrstu keksa jer bez njih, kako je govorio, ne bi mogao živjeti. Još se i sad vidi puteljak u travi kojim je on, po navici, prolazio više puta na dan.

Zadnjih petnaestak godina djed je bio jako bolestan. Imao je astmu i velike probleme s disanjem. Zbog njegove bolesti djed i baka preselili su k nama pa smo posljednjih godina živjeli zajedno u jednom kućanstvu. Postao je i senilan. Više nije prepoznavao svoje stare prijatelje i to ga je boljelo. No, bolest ga nije sprječavala da nas i dalje nasmijava. Iako je vidljivo svaki dan bio sve slabiji i bolesniji, djed Francina je uvijek bio pun optimizma i humora.

U prošlu srijedu sve je bilo kao i obično. Djed je ujutro s bakom popio kavu i radio sve što inače radi. Navečer je primijetio da sam vani na dvorištu pa me zvao da dođem k njemu i baki u njihov dio kuće. Kad sam mu prišla, pružio mi je ruku i rukovao se sa mnom jer mu je to bio običaj. Pozvao me da dođem na kolače koje je baka taj dan ispekla. Rekla sam da ću doći poslije, no obuzeta svojim mislima ja sam na to potpuno zaboravila.

Iduće jutro djedu je pozlilo. Od upale pluća došlo je do edema pa je imao infarkt i moždani udar. Djed više nije bio pri svijesti i nije me ni čuo ni vidio. Tata je pozvao liječnicu i došla je hitna koja ga je odvezla u bolnicu. Bila sam jako zabrinuta i hvatala me panika. Kad

su mama i tata došli su k njemu na intenzivni odjel, nisu ga mogli dozvati jer nije bio pri svijesti. Bili su kod njega tri sata, no nisu ga uspjeli probuditi. Liječnici su rekli da mu je srce jako slabo i da sve polako ide kraju. Tek kad su mama i tata došli kući i ispričali mi da je djedu jako loše, ja sam se sjetila kako me je on dan prije zvao na kolače. Užasno sam se osjećala jer sam ga iznevjerila. Tu noć molila sam Boga da djed Francina izdrži do idućeg jutra da mu kažem nešto što sam odavno trebala- a nisam.

U petak ujutro otišli smo u bolnicu k djedu. Bio je budan. Primila sam ga za ruku i rekla mu da ga volim. Djed je klimnuo glavom i gledajući mamu i mene rekao: „I ja vas.“ Počela sam plakati, a on mi je cijelo vrijeme ljubio ruku. Opet sam mu rekla da ga volim, a kada mi je rekao: „Znam“, pao mi je kamen sa srca. Tada smo otišli jer mu se od uzbuđenja stanje pogoršalo. Od idućeg dana djed nije više vidio ni govorio, ali nas je čuo.

U ponedjeljak je iz Amerike doputovao moj ujak Ivica, jedan od dvojice sinova iz djedovog prvog braka. Kad je došao k svom tati, rekao mu je da je tu s njim. Djed je otvorio oči i rekao: „Dobro“. Ivica je još rekao: „Pozdravio te Božek“ (drugi djedov sin). Djed je odgovorio: „Fala.“ Bile su to zadnje djedove riječi jer je ubrzo tu večer preminuo.

Sigurna sam da nikad neću zaboraviti svoga djeda. Gledam ovih dana stvari koje je volio: „batinku“, bateriju i sat stariji od pedeset godina. Uvijek ću ih čuvati kao uspomenu na njega. Pamtit ću djeda Francinu po dobroti, radosti života, njegovoj zahvalnosti za male stvari. Njegova životna mudrost kao da se pretočila i izrekla u tri posljednje riječi koje je izgovorio na koncu svoga života: „I ja vas volim“, „Dobro“ i „Fala“ njegova su duhovna oporuka koju ću uvijek čuvati u svom srcu.

Gledam u utabanu stazicu na travi u dvorištu i sve mi se čini da će odnekud sad proći. Jako mi nedostaje, no znam: Kad god budem svirala violinu, svirat ćemo je zajedno, jer on će zauvijek živjeti u meni, a on je i mene u svom srcu i duši ponio u Nebo.

Vanda Dabac, 8. razred

Osnovna škola Ivanska

ZIMSKA IGRA

Ona je tu.

Oblači krov u ruho bijelo,
a dimnjaku poput kape prekriva čelo.

Prijatelja dva dugo već tu stoje
osuđeni na hladnoću
i visoko gore
zajedno tješe
gospođu Samoću.

Musavi dimnjak
hrabro ispušta crni dim
dok krov tajnovito igra se s njim.

Viče im vjetar.
Dimnjak ga poču starim sivim uhom.
Žale se jedno drugom te vježbaju igru njuhom.

A štipa ih, uporno štipa gospođa Zima,
mudro im veli:
„Evo vam!!! Kad bijele kapute nosit' niste htjeli!“

Adriana Sorić, 7. razred
II. osnovna škola Bjelovar

VJEČNOST U MODRINI

Meki povjetarac mrsi ti kosu.

Udišeš slani svježi zrak.

Osjećaš nježne dodire sićušnih kapljica na licu.

Mirišeš nešto velebno, važno, vječno.

Čuješ šumeću glazbu, čas brzu i energičnu, čas tihu i polaganu.

Vidiš sliku, veličanstvenu i beskonačnu, ples valova – velikih i malih.

Ne smješiš se.

Ne zato što nisi sretna, jednostavno te ostavlja bez riječi.

Moraš ići. Ne želiš.

Osjećaš da su u moru sav život i povijest svijeta.

Franka Butković, 8. razred

IV. osnovna škola Bjelovar

SNJEGOVIĆ

Moj snjegović stoji,

sunca se ne boji.

Šal šareni ima,

i nije mu zima.

Ima dugi nos,

baš kao i kos.

Veselo se smije,

jer od snijega nije.

Pitate me:

U čemu je kvačka?

Pa, on je papirnata igračka.

Ira Grđan, 3. razred

III. osnovna škola Bjelovar

PRIČA O MALOM STRAHU

Mali strah se volio igrati na igralištu. Uvijek bi se tako lijepo igrao da je često zaboravljao na sebe i na vrijeme. Jednoga dana na igralište su došli neki zločesti dječaci iz naselja. Gurnuli su ga u blato, a zatim mu se još i rugali. Tog trenutka Mali strah je počeo rasti. Kada se vratio kući, bio je već velik. Bio je širok kao ormar, i širi.

Popodne je trebao ići u školu, ali nije mogao izaći iz sobe jer je bio prevelik. Morali su ga gurati da prođe kroz vrata. Kada se vraćao iz škole, trčao je da ne susretne zločeste dječake. Trčeći, oznojio se pa je lako skliznuo kroz vrata u sobu. Strah je ponekad bio toliko velik te se činilo da bi se uskoro i kuća mogla srušiti.

„Kada bih mogao otići na igralište, zaboravio bih na sebe,“ razmišljao je danima, ali nije mogao otići.

A onda je jednoga dana kroz prozor sobe začuo smijeh. Taj smijeh bio je sličan prvom cvrkutu ptica u proljeće, sipanju snijega na božićno jutro, zvuku zvončića kojima je kitio bor. Strah se počeo ispuhivati poput balona. Na kraju se sav ispuhao, ispario, bio je manji od zrna pijeska. Sprijateljio se sa Zvončicom. Išli su zajedno u školu i na igralište. Nasmijavao ju je samo da bi je mogao slušati i ona se smijala zvončićima.

Otada Mali strah više nije mogao rasti jer nije bilo mjesta. Sve je ispunila ljubav. Tamo gdje postoji ljubav, nema straha.

Ipak jednoga dana Mali je strah sreo one dječake i – nije ih se uplašio. Bili su sasvim obični. Sam se sebi čudio pa zaključio:

„Tamo gdje postoji ljubav, više nema mjesta ni za što drugo.“

I otrčao je na igralište gdje ga je čekala Zvončica.

Nikolina Vidaković, 7. razred

IV. osnovna škola Bjelovar

PAVILJON

Usred parka
Bijeli pečat,
Zelenilom okružen
Brački kamen sjaji.

Bijeli paviljon,
Pečat Bjelovara,
U sjeni parka
Mirno spava.

Katedrala svete Terezije
Sunce zaklanja,
Otkucaji zvona
Paviljonom odzvanjaju
K'o srce Bjelovara.

Karlo Oremović, 4. razred
III. osnovna škola Bjelovar

NORMALAN ŽIVOT

Mislim da su neki dečki pogledavali u moje tenisice. Nadam se da nisu primijetili da su se oparale. Svaki put kad padne kiša, tenisice propuste vodu. Što će biti kad počne zima i padne prvi snijeg? Rado bih imala nove cipele, ali znam da mi ih mama ne može kupiti. Radi kao trgovkinja i već nekoliko mjeseci nije dobila plaću. Ponekad zna raditi do kasnih večernjih sati. Doma dolazi pogrbljena, izmorena, sva nekako suha. Kada je baka bila s nama, bilo je lakše nositi taj teret. Bakina mirovina bila je skromna, ali stalna. Pomoću nje nas tri uspijevale smo spojiti kraj s krajem.

Dok sam za doručak opet jela kruh i bijelu kavu, mama je sjela za kuhinjski stol nasuprot meni. U zadnje vrijeme ne volim bijelu kavu jer je sve više crna, a sve manje slatka.

„Moramo razgovarati,“ rekla je mama drhtavim glasom.

Zabrinuto sam je pogledala. Nastavila je ne gledajući me:

„Nemamo dovoljno novaca za osnovne potrebe. Sad će mi trebati tvoje pomoć.“

Kimnula sam glavom ne znajući što me čeka.

„Ljudi bacaju plastične boce pa bi ti“ . . . oklijevala je.

„Morat ću skupljati boce! Mama, ja to ne mogu! To je previše za mene“, istrčala sam iz kuće plačući.

Blatnjavi mali vrt u kojemu mama uzgaja povrće, a i ja ga zalijevam i plijevim, ujedno je i dvorište. Ograđeno je hrđavom ogradom koja samo što se ne sruši. Sjela sam na panj oraha kojega smo posjekli i prodali da otplatimo račun za struju. Razmišljala sam o tome što mi je mama rekla. To je tako ponižavajuće. Ta to rade beskućnici i najsiromašniji. Ipak, trebala bih to učiniti za mamu, za nas. Obrisala sam suze i ušla u kuću. Mama me zagrlila i rekla:

„Ne moraš ništa učiniti, sve će biti u redu. Probat ću ja nekako . . .“

„Ne, mama, ja to hoću!“ hrabro sam se usprotivila.

Izmamila sam smiješak na maminom licu. I više ništa nije bilo važno.

Iste večeri krenula sam prema boriku. Putem sam tražila boce. Navukla sam kapuljaču. Nitko me ne smije prepoznati. U boriku miris šiškarki širio se zrakom. Sjetila sam se da šišarke dobro gore i da se mogu iskoristiti za ogrjev pa sam i njih trpala u vreću s bocama. Kod kuće, mama se baš bila vratila malo prije mene, pokazala sam joj što sam sve donijela i

ona se razveselila. Te večeri u kući je bilo toplo, šišarke su pucketale u peći i iako nije bilo bake, osjećala se radost kao da je s nama.

Svake večeri tijekom tjedna skupljala sam boce i šišarke. A onda je mama krajem tjedna sretna uletjela u kuću i rekla:

„Klara, dobila sam plaću! Šef je obećao da će biti redovita.“

Dugo me grlila i od sreće, obje smo zaplakale. Mama mi je rekla da više ne ću morati skupljati boce.

Sada napokon živimo normalnim životom. Dečki i dalje gledaju moje tenisice, ali ja ih više ne skrivam. Nove su. Sada može pasti i snijeg. Ne bojim ga se. Novac koji je mama dobila od firme za božićni dar djeci, to jest meni, iskoristile smo za drva. Tko zna kakva će biti ova zima. I dobro je. Imamo jedna drugu.

Klara Pavić, 7. razred

IV. osnovna škola Bjelovar

MEŠA NA VANJKUŠU

Vani je zdeno i jaka zima,
na obluku puno mraza ima,
po stezi u cijerkvu idu bake,
u deset je meša nedjelje svake.

I mat i seka u cijerkvu pedu,
i ja bum isto išla z njima,
a otec bu ostal opet kod kuće,
on navijek nekvog posla ima.

Mama već je spremna za pojt,
dok seka traži cipele prave,
bake u cijerkvi već se mole,
a meni je vanjkuš još ispod glave.

Rječnik:

meša – misa

zdeno - hladno

obluk – prozor

cijerkva – crkva

pedu – idu

vanjkuš – jastuk

Ivona Mrak, 7. razred

I. osnovna škola Bjelovar

KIŠA

Dok pada, kiša voli iskoristiti sve svoje mogućnosti
i pokazati sve svoje osobine.

Ako je žedan, mali cvjetić
se samo obrati kiši.
Ona mu veselo pruži svoju
mokru ruku.

Ako sam tužna i očajna,
u jecajima me nikad ne ostavlja samu.
Čim pustim suzu, ona me oraspoloži
svojim dražesnim kucanjem po prozoru
pa mi se čini kao da me tješi:
„Marice, nemoj plakati.“

Ljudi ju ne vole zbog mokrih cipela,
izgubljenih šarenih kišobrana i pokvarenih frizura.

Nije ona tako loša.
Volim njezino rominjanje
i sjaj kojim prekrije ulice.

Njezin me šum opušta i uspavljuje.
Kiša ispire prašinu s krovova kuća
i s naših srca.

Ana Marija Bogović, 5. razred
Osnovna škola Mirka Pereša, Kapela

JESEN

Šušti , pljušti,
miriše na dunje
i pekmez moje mame.

Plače u krošnjama
i voćnjacima,
čuči u lišću
i suhoj travi pokraj puta
dok ispraća ptice
na jug.

Monika Gelenčir, 6. razred
Osnovna škola Velika Pisanica

NIJE BAŠ TAKO BILO U BAJCI O PEPELJUGI

Jednom, jako, jako davno u selu Goljica živjela Pepeljuga sa svojom polusestrom i maćehom. Pepeljuga je bila izrazito lijena. Za razliku od nje, njezina polusestra Monika i maćeha bile su vrijedne, topla srca.

Preko brda živio je princ u predivnoj palači. Jednom je selom prolazio kraljevski glasnik i pozivao građane na kraljevski bal. Pepeljuga se sjetila priče o Pepeljugi. Pomisli da će se sigurno i ona udati za princa jer je to tako bilo i u izvornoj bajci.

Došlo je vrijeme za bal. Pepeljuga nije željela ići s maćehom i polusestrom jer je željela vlastiti spektakularni ulaz. Kada su Monika i maćeha otišle, Pepeljuga je istog trenutka uzela bundevu i čaroban štapić te počela čarati. Čarala je, čarala, ali ništa se nije događalo. Zapravo, iz bundeve je ispuzao zbunjeni miš. Pepeljugi je čaranje dosadilo. Pomisli da večer nije započela onako kako je zamislila. No, nije se dala smesti. Brzinom munje sjela je u svoj auto i pojurila prema palači. Počelo je pljuštati. U palaču je dojurila u pola dvanaest. „Imam još samo pola sata, ne ću se previše naplesati, ali ništa me večeras ne će spriječiti u ostvarenju moje bajke,“ pomisli. Njezin spektakularan ulazak nitko nije primijetio. Mokra odjeća i raščupana kosa ne ostavljaju bez daha, a i bal je bio u punom jeku. U ponoć, kada je sat otkucao, ona ipak odluči otići kući i putem na stepenicama ostaviti svoju cipelu. Sljedeće jutro princ uoči cipelu te se, također, sjeti bajke o Pepeljugi. Odluči i on okušati svoju sreću i pronaći vlasnicu cipele. Put ga je doveo i do susjednog sela Goljice. Kad je pokucao na vrata Pepeljugine kuće, ona je već spremno sjedila i čekala ne bi li prva isprobala kako joj cipela pristaje. Sirota, nije znala da se nekvalitetna cipela na kiši razvukla i da joj više ne pristaje. No Moniki je stajala kao salivena.

Znate kako bajke završavaju. I ova ima sličan kraj! Monika i princ su se na prvi pogled zaljubili i nakon vrlo kratkog vremena vjenčali. I svi su bili sretni. Svi, osim Pepeljuge. Ona je od zavisnosti preselila daleko, na drugi kraj svijeta.

Josip Rizner, 5. razred

ČOŠ Jana Amosa Komenskoga

JUTARNJI ŠAPAT ŠUME

Šetala sam šumom i čula tihi glas. Prišla sam i čula kako me nježnim glasom doziva stari hrast.

Zamolio me da sjednem. Počeo je pričati svoju priču: „Nekad davno, još sam bio mlad, ova je šuma bila dvostruko veća. U njoj sam imao mnogo prijatelja pa čak i svoju pravu ljubav koju i danas pamtim. Prekrasna hrastica! Bila je to prava ljubav. Vjetar nam je njihao grane, ptice su nam na granama pjevale, a mravi škakljali korijenje. Svaku večer smo si šaptali kako je život lijep. Drveće je ljudima bilo tada jako važno. Ali ne samo drveće, ljudi su živjeli u skladu i sa životinjama. Svake bi zime dolazio lovac i životinje hranio. Uz put bi obilazio i drveće. Mene je najčešće obišao jer sam upravo ja bio najplemenitije stablo ove šume, puno sam toga proživio. Tako su nam prolazili dani, neki ljepši, neki malo tužniji. Jednom, a bio je to izrazito ružan dan, došli su neki nepoznati ljudi i počeli rušiti stabla. Srušili su i moju ljubav. Dolazili su nekoliko puta. Sve dok šuma nije postala ovako pusta. Životinje su morale napustiti svoja staništa jer više nisu imale dovoljno hrane ili su zbog gladi, naprosto, ugibale. Ljudi su postali bezosjećajni. Zagađuju i uništavaju sve što mogu. Ako još neoprezno bace i opušak u šumu, pa se sve zapali... Evo, opet osjećam u blizini smrad. Ipak ja ne odustajem. Povremeno pozivam ljude i pričam im svoju priču. No, rijetko me poslušaju. Nemaju danas ljudi vremena zastati i poslušati.“

Napuštam šumu. Tužna sam, razočarana i pomalo me sram što i ja pripadam ljudima. Neke stvari mi nikada ne će biti jasne.

Ivana Hojka, 5. razred

ČOŠ Jana Amosa Komenskoga

ŽABAC I VRABAC

Jedan je žabac,
poželio biti vrabac.

Pa je skakao i skakao,
ne bi li poletio,
ne bi li se leta dosjetio.

Dođe vrabac – ruga mu se, ruga,
a žapca obuzme velika tuga.

Ali on ne gubi nadu.
Eno ga, još i danas
skače po gradu.

Doris Ružić, 5. razred

ČOŠ Jana Amosa Komenskoga

MOJ DJED

Stigli su praznici i glavna tema u kući je bilo gdje će tko provesti praznike. Odmah sam rekao da želim ići k baki na more. Kada sam stigao, trčećim korakom sam uletio u veliku prekrasnu kuću da zagrlim baku. Ona me dočekala raširenih ruku jer me jako voljela. Sjedila je na kauču i nešto štrikala. Soba je bila prostrana s velikim kaminom, a iznad njega visjela je slika meni nepoznatog čovjeka.

Bio je jako lijep, gledao me toplim pogledom. Odmah mi se svidio. Imao je bijele hlače, mornarsku majicu, a na glavi mornarsku kapu ispod koje je virio čuperak crne kose. Baka se nasmijala kada je primjetila da "zurim" u sliku. Rekla mi je da je to portret moga djeda. Počela je pričati priču o djedovim mornarskim danima. Rekla mi je da je bio dobar mornar i da je jako volio more. Satima mi je pričala priče o djedovom mornarskom životu. Poželio sam postati mornar i biti kao moj djed: hrabar, snažan i pametan. I sama mi je rekla da sam isti djed, da imam njegovu crnu kosu, plave oči i njegov osmjeh.

Bližio se kraj mog odmora i morao sam kući jer me čekala škola. Teška srca ostavio sam baku, ali ona me tješila da nije sama i da ima djedovu sliku iako on sada spava s anđelima. Kada sam došao kući rekao sam roditeljima, da želim postati mornar kao i moj djed.

Kristijan Marić, 6. razred

Osnovna škola Dežanovac

SVIJET PO MOM

Da je svijet po mom, bila bih sunce.

Svaka moja zraka
svijetlila bi i po noći
jer se djeca boje mraka.

Da je svijet po mom, bila bih trava.

Čuvala bih maloga mrava
da ga velike noge ne zgaze
nasred vijugave staze.

Da je svijet po mom, bila bih cvijet.

Ukrasila bih cijeli svijet.
Ljepotom bih tješila ljude
da svima dobro bude.

Ali ja sam samo dijete,
ti, veliki svijete.

Jedino velika dječja mašta
može me pretvoriti u svašta.

Dajana Činčak, 5. razred

OŠ Vladimira Nazora, Daruvar

BREZA

Breza,
vitka i nježna,
njiše se, šuti pa plače.
U tami odzvanja šapat samoće.
U samoći čezne,
tišina gasi joj snove.

Katarina Markalaus, 8. Razred
Osnovna škola Sirač

NOVINARSKI IZRAZ

Prikaz

DJECA SU SLIKA I PRILIKA ODRASLIH

Naučite nas kako živjeti, raditi i voljeti.

Svi govore kako su djeca nešto najljepše, najdragocjenije i budućnost svijeta. Zašto se onda prema tim dragocjenostima ne odnosi kao najvećim vrijednostima i zašto odrasli na prvo mjesto stavljaju svoju nadmoć, svoje autoritete, a to često i fizički dokazuju?

Od silnih zadaća koje su nam nametnuli odrasli, zaboravili smo biti djeca.

U obiteljima mame i tate nemaju vremena za svoju djecu, a ljubav, brigu i pažnju nastoje nadoknaditi i pokazati kupnjom novih cipela, jakni, haljina, hlača, mobitela, računala, ali djeci više od toga treba topli zagrljaj, ljubav, prijateljstvo, razgovor. Mnoge obitelji su pravi dopisni centri. Roditelji napišu i ostave papir na stolu prije odlaska na posao na kojem je dnevni raspored djetetovih obveza i poslova. Ako djeca zaborave, ne izvrše i prekrše napisani zakonski podsjetnik, nije redak slučaj da ih roditelji tuku i neprimjereno kažnjavaju. Nedjeljom se roditelji odmaraju od napornog radnog tjedna i najbolje da ih djeca ništa ne pitaju. Ako imaju svoju sobu, zatvore se u nju, sjede pred računalom, televizorom ili potiho slušaju glazbu kako ne bi narušili mir i tišinu koji su potrebni „preumornim“ roditeljima. Pretvaraju se u osamljenike, izgubljene, nesigurne, uplašene, povlače u sebe i pitaju se, tko je mogao napisati rečenicu da je djetinjstvo najljepše životno doba?

Roditelji, a čini mi se i društvo u cjelini smatraju da sve probleme djece, smisao i ljepotu djetinjstva treba riješiti škola, odnosno učitelji, kao da škola može zamijeniti obitelj, a učitelji zamijeniti roditelje. Nastavni programi su takvi da učitelji jedva stignu obraditi propisano gradivo i razumljivo da nemaju vremena za dijeljenje djeci toliko potrebnu ljubav, nježnost i prijateljstvo. Bilo bi nepošteno reći da učitelji nisu prijatelji djece, ali ne mogu biti svim

učenicima mame i tate. Nisu oni krivi što su nastavni programi pretrpani pa učenici moraju učiti i bubati sve što je potrebno i puno toga što je posve nepotrebno i što učenicima nikada neće trebati u životu. Uz sve te muke, u posljednje vrijeme počeli su u škole ugrađivati i videokamere pa se tako osim zatvora u obiteljskom domu i škole pretvaraju u svojevrzne zatvore pa je učenike strah potrčati, igrati se, viknuti, glasno se smijati. Roditelje zanimaju samo ocjene, učitelje učeničko znanje i nitko ne uzima obzir našu dječju dušu koja je svakodnevno izložena najrazličitijim oblicima nasilja koje vlada u svijetu odraslih. Sve što se događa u svijetu odraslih, djeca vide i čuju, ali upijaju i pamte i postaju njihova slika i prilika.

A onda po onoj narodnoj: „Kadija te tuži, kadija te sudi“, odrasli optužuju djecu, sude i kažnjavaju ih, umjesto da svojim primjerom pokažu djeci kako pošteno živjeti, dobro raditi i iskreno voljeti i tako potvrde da su djeca zaista najveća dragocjenost koju imaju.

Neka se upitaju kakva će budućnost izgledati, ako krenemo njihovim putem na kojem smo tako malo voljeni, zapostavljeni i napušteni?

Lea Vodjerek, 8. razred

Osnovna škola Slavka Kolara, Hercegovac

ČOVJEK JE ČOVJEKU POSTAO VUK

Gdje se izgubio čovjek?

Građani Hrvatske potrošili su deset milijardi kuna za božićne i novogodišnje blagdane i praznike, a kažu da živimo u kriznim vremenima i da vlada recesija. Nisam znala što je recesija pa sam potražila u Anićevom Rječniku hrvatskoga jezika u kojem piše: „Recesija je opadanje moći zemlje, smanjenje sposobnosti, investiranja i zapošljavanja.“

Shvatila sam to, jer su tata i mama ostali bez posla, kao i velikom broju djece u Republici Hrvatskoj. Jedva se spaja kraj s krajem. Kriza je. Razumijem to, ali ne razumijem otkuda onda u dane prije Božića i Nove godine tolike navale u shopping centre, trgovine velike i male?

Sve se pretvorilo u veliki sajam šarene ambalaže, marketinga i blještavila. Blješte prozori kuća okićeni žaruljama u tisuću boja kao i stabla pred kućama i u parkovima, električni stupovi, a u novogodišnjoj noći vatrometi u gradovima, trešti glazba, pjevaju estradne zvijezde i za nekoliko minuta sjaja potrošeno je tko zna koliko milijuna kuna. Svi zaboravili na recesiju i prazne novčanike.

U tom blještavilu i na prepunim stolovima pečenoga mesa, pića i kolača izgubio se Božić. Zaboravili svi na novorođenoga Spasitelja i Otkupitelja. Zaboravio čovjek na čovjeka. Od silnog sjaja i recesijskog blještavila ne vide roditelji djecu, susjed susjeda, brat brata, kao da je ljudima to silno sjajilo i blještavilo pomutilo um. Ali taj pomućeni um vlada i onda kada se pogase sva svjetla, kada se svakodnevnica ponovo nastani u naše živote. Ljudi i dalje žive kao da su im se ozonske rupe preselile iz svemira u glavu. Postaju hodajući dvonožnici bez srca i duše. Mrak je u tim srcima i dušama bio i za vrijeme tih blještavih noći, ali očarani tom izvanjskom, sporednom i lažnom svjetlošću zaboraviše da pripadaju ljudskom rodu i da čovjek čovjeku ne smije biti vuk, već prijatelj, brat, podrška, oslonac.

Gdje se izgubio čovjek? Zašto je zalutao? Kamo je odlutao?

Riješit će se ekonomska, materijalna kriza, ali hoće li se riješiti duhovna recesija čovjeka?

Riješit će se, ako čovjek shvati da se treba i mora vratiti svojem izvorištu, svojoj biti - BITI ČOVJEK U ČOVJEKU, BITI ČOVJEK, A NE VUK.

Mateja Jurčić, 7. razred
Osnovna škola Slavka Kolara, Hercegovac

ŠTO JE POVEZALO OBITELJ PUHOVIĆ I GOSPODINA HIPPA

Mama je prošlog ljeta ostala bez posla, a i tatin posao bio je pod upitnikom. Trebalo je poduzeti mjere kako preživjeti krizu. Tih se dana u našoj obitelji raspravljalo što bi bilo najunosnije posijati u našu i bakinu zemlju. S krumpirom i kukuruzom u zadnje vrijeme nismo imali neku zaradu. Tata je jednog dana nakon razgovora s prijateljem, uzgajivačem Butternut-tikvica, predložio da se i mi okušamo u uzgoju ekološki, zdrave hrane. Prijedlog je bio izazovan, a motivacija „Zdrav uzgoj bez, pesticida i herbicida za zdravu hranu“. Tata i ja smo pripremili tlo. Najprije smo stajskim gnojem oplemenili zemlju s koje smo prije toga pobrali kukuruz. Rastresačicom smo rasipali stajski gnoj po budućem tikvištu. Nakon toga zabrunčali su traktori s plugovima koji su preorali zemlju. Tako pripremljena zemlja trebala je preko zime dobro promrznuti kako bi u proljeće bila podatnija i rahlija. Početkom travnja potanjurali smo zemlju i sijačicom za kukuruz posijali koštice za svoje tikvice. Dva tjedna nestrpljivo smo čekali da koštice isključaju u biljčice, a kad su biljčice narasle do šestog lista, trebalo ih je okopati i to ručno. Po dobrom starom običaju tata je „uzajmio“ težake, rođake, prijatelje i susjede. Baka se radovala gledajući nas s motikama u rukama. „Lijepo vas je videt. E, ovako smo mi nekad sve ručno radli i pjevali. Bute vidli kako vam bum prijala užna nakon kopanja. Pem ja odma pristavit da mi ne bute gladni“. I dok baka odlazi pripremiti užinu za težake, susjeda Jana započinje pjesmu „Oj ti momče, moslavče“ koju svi prihvaćaju, a motike u drmeš-ritmu obigravaju oko mladica pazeći da ih ne posijeku. Susjed Petar hvali težake, krijepeći se šljivkom: „Šta će nam sijačice, rastresačice, utovarivačice kad imamo ovake ruke. Nema krize ko oće radit, al danas bi svi kuna bez motike. Nek oni iz grada dođu k nam u selo i neće bit gladni.“ Polovicom lipnja naše tikvište okitilo se žutim cvjetovima i žutim pčelama koje su oprašivale cvjetove. Uskoro su cvjetovi postali mali zeleni plodovi koji su danomice bujali poprimajući kruškast oblik i svijetlo narančastu boju. Početkom kolovoza tikvice su bile spremne za berbu. I opet se skupiše „težaki“ s vinogradarskim škarama u rukama da odrežu tikvicu s dijelom klička. I dok jedni tikvice odvajaju od loze drugi ih brišu krpom i slažu u kartonske kutije, a potom tovaru u traktorske prikolice i odvoze kući gdje ih čeka obrada za tržište, a to je klasiranje po veličini i težini. Prvoj klasi pristaje veličina S i težina od 350g do 550g, drugoa veličina M i težina od 550g do 800g trećoj L s težinom od 800g do 1100g, četvrtoj XL s težinom od 1100g do 1600g i petoj XXL veličina s težinom od 1600g do 2000g. Tikvice teže od 2 kg ne mogu na tržište pa će one naći mjesto i u našem

jelovniku, a što se sve može od tikvica pripremiti za jelo, uvjerit će se i naši „težaki“ za koje baka i mama pripremaju jelovnik. Tu će biti varivo od tikvica, lasanje od tikvica, tikvice pečene u pećnici, a moći će se kušati i pekmez od tikvica. I dok se u kući pripremaju delicije od naših butternutica, one namijenjene tržištu se slažu u kartonske kutije po 10kg u svaku kutiju. Na svaku kutiju se stavlja pečat i deklaracija s podacima proizvođača. Tako pripremljene kutije slažu se na drvene palete od 120 x 100cm na koju stane 80 kutija, odnosno 800kg tikvica. Palete se učvrste plastičnom trakom i sad su spremne za otkup u Velike Zdenice, a potom šleper-hladnjačom put Tvornice zdrave dječje hrane gospodina Hippa gdje će biti osnovna sastavnica (70-80%) zdrave dječje hrane, a ostalo su dodatci raznog voća, povrća, mesa i riže. Jamčim svojim imenom da se obitelj Puhović vratila najsigurnijem izvoru opstanka u krizi, a to je zemlja koja garantira da nema gladi onima koji joj se vrate. Koliko je obitelj Puhović zaradila od Butternutica, neka ostane poslovna tajna.

Luka Puhović, 8. razred

Osnovna škola Garešnica

OSVRT

NOVINARSTVO – OPASNO ZANIMANJE

Novinari nose svoju glavu u torbi.

Kada sam se u petom razredu upisala u literarno-novinarsku družinu bila sam oduševljena što ću moći pisati i objavljivati napisano u našem školskom listu i na WEB stranicama škole. Kako baš nisam „lirska duša“ zamolila sam našeg voditelja da me uputi u tajne novinarstva jer jednoga dana želim postati novinarka.

U šestom razredu već sam bila upućena kako napisati vijest, novinarsku reportažu, osvrt ili prikaz, intervju, problemski članak, komentar, raspravu i koje su značajke novinarskog stila. Bilo je tu riječi i o istraživačkom novinarstvu, nadnaslovima, podnaslovima, formi, kompoziciji, objektivnosti, činjenicama, izvorima informacija i kako do njih doći, tako da sam već tada shvatila da novinarstvo nije „mačji kašalj“ i već sam bila na najboljem putu da se ostavim tog zahtjevnog, a i vrlo odgovornog posla, ali zbog „kompe“ iz novinarske družine i poticajnog djelovanja voditelja i u sedmom razredu sam se ponovo prihvatila novinarskih izazova. Još uvijek u zanosu kako ću jednoga dana završiti studij novinarstva i postati poznata novinarka, dobila sam zadatak napisati moja promišljanja i osvrt o novinarima i novinarstvu.

Ozbiljno sam se prihvatila posla, prikupila nekoliko „Modrih lasti“, dnevnih tiskovina, voditelj mi ponudio nekoliko zbornika LiDraNa da vidim kako pišu moji vršnjaci – novinari, dao mi i nekoliko brojeva „Školskih novina,“ a pozornije sam počela pratiti televizijske i radijske informativne emisije.

Reportaže Branke Šeparović „Škrinja“ i prije sam s oduševljenjem gledala, jer objedinjuju izvrsne tekstove i dokumentarne fotografije. Informativne televizijske emisije su me razočarale, jer su gotovo svi sadržaji vijesti u crnom okviru: pljačke, prijevare, ubojstva, razbojstva, nasilja, prirodne i ljudske katastrofe, jednom rečenicom: Svjetska crna kronika, kao da je svijet postao velika crna rupčaga u kojoj nema ni trunke ljepote i dobrote. Taj crnokronički trend slijede i dnevni tisak.

„Modra lasta“ je namijenjena učenicima i njeni urednici i novinari vode računa o sadržajima koji interesiraju mladu generaciju. „Školske novine“ namijenjene su učiteljima, ali

bilo bi dobro da ih čitaju i stariji učenici. Osobno bih izdvojila uvodnu rubriku Marijana Šimega jer u njoj uvijek kritički piše o nekim aktualnim problemima našega školstva i rubriku „Naša svakidašnjica“ dopisnice Marije Drobnjak Posavac koja piše o svakodnevnim problemima učenika i učitelja. U zbornicima LiDraNa u kojima su ponajbolji novinarski ostvaraji mojih vršnjaka – novinara prevladavaju intervjui, vjerojatno iz razloga što je to novinarska forma kojom su mladi novinari najbolje ovladali, a u drugim novinarskim vrstama još često lutamo.

Nisam sigurna koliko je i ovaj moj osvrt novinarski „čist“, ali sam se za njega odlučila, jer tko zna na kakve bih sve sugovornike mogla naići pri pisanju intervjua, jer svjedoci smo kakve sve sugovornike susreću naši profesionalni novinari kada žele napisati intervju s poznatim osobama. Ne znam kako bih se snašla i što bih učinila kada bih naišla na nekog sugovornika poput Keruma (gradonačelnika Splita) ili Mamića (glavnog šefa NK Dinamo) i slične Kerumovce i Mamićevce, a pogotovu na osobe iz mafijaškog podzemlja.

Činjenica da je u 2010. godini ubijeno 97 novinara dovoljno govori da je novinarska profesija jako, jako opasno zanimanje, pogotovu ako novinar poštuje novinarsku etiku i piše istinito i objektivno. Tada mu je glava stalno u torbi.

Tako sam ja odlučila biti novinarka još samo iduću godinu, a kada završim osmi razred oprostiti se od novinarske karijere i nikada neću studirati novinarstvo. Radije ću biti čistačica ili spremačica, nego nositi glavu u torbi.

Josipa Tutić, 7. razred

Osnovna škola Slavka Kolara, Hercegovac

MALA VELIKA ZVIJEZDA

Više je razloga zbog kojih sam odlučila intervjuirati Filipa Martinića, učenika 6.B razreda Osnovne škole Garešnica u Garešnici. Ako pročitate intervju, uvjerit ćete se da je Filip pravi izbor. Pa krenimo.

N: Filipe, ti si na Božićnom sajmu koju je organizirala naša škola pod motom „Škola – svjetlo potrebnima“ privukao pozornost pravom malom radionicom izradbe glazbala od trske i drveta, a i svirkom na njima. Otkuda ti to umijeće?

F: Ja sam iz glazbene obitelji. Mama je etnolog, tata ugostitelj s posebnim darom za glazbu, folklor i glazbala. Njih je ljubav prema narodnom glazbenom blagu vjenčala i mene rodila. Mama kaže da sam pjevao, plesao i svirao dok sam još bio u njezinu trbuhu, a kad sam izašao, u svom novom domu sam našao „brojne igračke“ koje su proizvodile ugodne zvukove s kojima sam se budio, igrao i odlazio na spavanje. Kad sam skužio kako roditelji izrađuju glazbala, i ja sam to htio naučiti. I eto sad sam, kako si vidjela mali majstor u pravljenu: frulica, puhalica, diplica. Sretan sam što sam na Božićnom sajmu i ja pomogao da obitelj dvaju učenika naše škole, kojima je požar uništio kuću, što prije obnovi svoj dom. Mogla si vidjeti da su moja glazbala bila najprodanija roba na sajmu. Nisam stigao ni napraviti koliko su tražili iako sam na dva sata razredne zajednice sa svojim 6.B prije sajma izradio pedesetak „instrumenata.“

N: Nedavno sam na HTV-u gledala reportažu o izradi violina u radionici poznate talijanske violinistice. Ne znam znaš li da europski majstori za svoje violine dolaze u hrvatske i bosanske šume po javor. Zanima me gdje ti pronalaziš potrebni materijal ?

F: Gledao sam tu emisiju, a i od tate sam čuo da je javor iz spomenutih šuma mekši i za violine najbolji. Mi za svoja glazbala pronalazimo materijal u domaćim voćnjacima među šljivovim, trešnjovim, kruškovim i jabukovim stablima, a i u javoru iz naših moslavačkih šuma, kao i u trski i vrbi uz naše ribnjake.

N: Umijeće izradbe svojih sviralica na Sajmu si podijelio sa zainteresiranim učenicima kojih je bio veliki broj. Nije li to neobično kad znamo da majstori nerado drugima otkrivaju svoje umijeće. Ne bojiš li se da ćeš, otkrivši poslovnu tajnu, od sad imati konkurenciju među učenicima naše škole ?

F: Ne bojim. Prvo oni nemaju alat, drugo ni uho za pravi zvuk koji treba probuditi u glazbalu.

N: Kad si već otkrio tajnu izradbe svojih glazbala, otkrij nam i alat koji koristiš u svojoj radionici.

F: To su : pila, skalpel, nož, vosak, stega, brusni papir, nekoliko vrsta rašpa, bušilice, lemilice, tokarski stroj i maklja.

N: Za tebe kažu da nema glazbala na kojemu ne sviraš. Koja su ti najdraža?

F: Sviram oko trideset glazbala. Najviše volim samicu i violinu. Učenik sam violine na 4.godini Osnovne glazbene škole Borisa Papandopula u Kutini i želja mi je da violinu studiram na glazbenoj akademiji.

N: I ne samo u svirci, ti si „zvijezda“ i među plesačima. Što možeš reći o tome ?

F: Plešem u FA „Zdenac“ već sedam godina, dakle od svoje pete godine. Moji roditelji su voditelji, svirači i plesači. Otkad sam prohodao, vodili su me sa sobom na probe i tako je počelo. U posljednje vrijeme sam se više bacio na sviranje, nego na ples.

N: Gdje si sve nastupao?

F: Mogu reći širom Hrvatske : od Baranje preko Slavonije, Podravine, Moslavine, Međimurja do Like, Istre i Dalmacije, u Makedoniji, Sloveniji, Italiji, Mađarskoj, Srbiji i Slovačkoj.

N: Često si na TV-u. „Lijepa Naša“ te voli. Što možeš o tome reći ?

F: Već četvrtu sezonu nastupam solo, s Triom „Martinić“ i FA „Zdenac“ u TV-emisiji „Lijepom Našom“. Nastupali smo u emisijama iz : Bjelovara, Požege, Daruvara, a ovih dana snimili smo i emisiju u Velikom Trojstvu.

N: Kako te otkrilo „Globalno sijelo“?

F: Mama, tata i ja već treću godinu turistička smo razglednica. Za ljetnih mjeseci sviramo na ulicama naših gradova na moru i turistima predstavljamo naše narodno blago. Ljetos su me u Vodicama otkrili iz „Globalnog sijela“ i pozvali u svoju emisiju da predstavim svoja glazbala i sviranje na njima. Bio sam gost emisije 16.rujna 2010.

N: „Kraljeviću ulice“, koje su ulice slušale tvoju glazbu ?

F: Ulice Primoštena, Zadra, Vodica. I talijanske. Prošle godine pozvani smo na Festival uličnih svirača u talijanski grad Ferrara od 21.do 31.kolovoza.

N: A sada nam otkrij kako si postao „ zlatni slavuj“ ?

F: Na 20.dječjem festivalu pjevača amatera „Zlatni slavuj“ u Hercegovcu pjevao sam pjesmu „Ti si mi u krvi“ Zdravka Čolića i osvojio prvo mjesto.

N: Čujem da te je tvoj 6.B predložio za nagradu „Nitpetnišest“ u akciji Plavog telefona za humano djelo. O kojem je djelu riječ?

F: Potkraj prošle godine razboljela se Helena, učenica 6.C razreda naše škole od teške bolesti leukemije. U školi su pokrenute brojne akcije „Za Helenu“. Meni je palo na pamet da predložim u „Zdencu“ da organizira večer folklor za Helenu i da pozovemo i ostala kulturno-umjetnička društva da nam se pridruže. Moj prijedlog je prihvaćen i 12.ožujka 2010. u Hrvatskom domu u Garešnici nastupila su tri društva : KUD „Graničar“, KUD „Prosvjeta“ i FA „Zdenac“ Zarađeni novac od ulaznica namijenjen je za Helenino liječenje.

N: I to nije sve što se tiče tvoje humanosti. Rado odlaziš u garešničke domove za stare i nemoćne da ih pjesmom i svirkom oraspoložiš. Otkuda ti tako slabašnom energija ?

F: Volim ovo čime se bavim i eto.

N: I na kraju imaš li ti vremena za obveze u školi ?

F: Moram priznati da često nemam puno vremena za učenje. Vrlo dobar sam učenik i neka tako ostane.

Vjerujem da ćete se složiti sa mnom da je Filip pravi izbor za moj intervju, mala zvijezda koja užiče veliko svjetlo. Poželimo mu da ga na glazbenom putu prati nebeska svjetlost.

Josipa Kelava, 8. Razred

Osnovna škola Garešnica

MALI GEOGRAFSKI LABORATORIJ

Učiteljica geografije Vesna Janko iz II. osnovne škole Bjelovar pobijedila je s projektom „Mali geografski laboratorij“ na Webfestivalu 2010 u Splitu. To je natječaj u sklopu CARNetove korisničke konferencije (CUC). Kao nagradu dobila je mini laptop.

Na natječaj se prijavila zato što je htjela provjeriti svoje znanje koje je stekla na obrazovnom programu ELA (E-learning akademija).

Projekt je prijavila u 9. mjesecu. Projekt sadrži zadatke koji se moraju rješavati uz pomoć interneta.

Na natječaju bile su tri osnovne kategorije podijeljene prema dobi učenika kojima je projekt namijenjen: juniori, kadeti i seniori. Učiteljičin rad bio je prvi u kategoriji juniora.

Ovim je projektom učiteljica objedinila sve svoje uratke po kojima je radila na nastavi geografije. Smatra da će interes djece za geografiju biti znatno veći. Učiteljica se nada da će učenici, koji rješavaju njezine testove preko računala, znati više od učenika koji rade na uobičajen način.

Učiteljici Janko ovo nije prvi uspjeh na natjecanjima. Naime, sudjelovala je i u natjecanju „Primjena računala u obrazovanju“ programa „Suradnici u učenju“ i na dva Europska foruma inovativnih učitelja.

Učiteljica Janko jedna je od rijetkih učiteljica koja na nastavi koristi računala. Svoju motivaciju pronalazi u dječjoj radosti.

Marta Trnski, 6. razred

II. osnovna škola Bjelovar

Priprema, pozor... Comenius projekt!

HRVATSKI MEDO PUTUJE EUROPOM

Kako okupiti tristotinjak učenika u spotu, zašto Poljak recitira Cesarića na hrvatskom jeziku,

malim Ircima Ivan Vučetić najzanimljiviji Hrvat

II. osnovna škola Bjelovar uključila se u Comenius projekt, kao i neke škole u Velikoj Britaniji, Irskoj, Poljskoj i Španjolskoj. Što je cilj tog projekta i kako je on zaživio u školi, pitamo učiteljicu engleskog jezika Anitu Vegh koja se upravo vratila sa službenog puta iz Irske.

Kako je sve počelo

-Početkom školske godine 2009./2010. izašao je natječaj Agencije za mobilnost i programe Europske Unije (AMPEU) u kojem su informirali učitelje o tome da se diljem Europe u određeno vrijeme događaju kontakt seminari u Finskoj, Belgiji, Njemačkoj, Italiji, Austriji... Seminar pod nazivom «Key Competences», koji se održavao u Bruxellesu, smatrala sam vrlo zanimljivim i odlučila sam se prijaviti na njega. Kontakt seminar je oblik seminara koji ima početnu ulogu spojiti ljude i upoznati ih. Zanimljivo je bilo što je Hrvatska tada prvi put nastupila na Comenius seminaru kao jedina nečlanica Europske Unije. U Bruxellesu sam upoznala oko 45 drugih učitelja iz skoro svih država Europe. S nekima sam se posebno sprijateljila i našla zajedničke interese, pa se tako osnovala grupa koju čine predstavnici Poljske, Španjolske, Irske, Velike Britanije, Portugala i ja, kao predstavnica Hrvatske. Sastali smo se i nazvali projekt «Great Minds». Naš koordinatorski predstavnik Poljske, učitelj Leszek Kiciński, koji već ima iskustvo u Comeniusu. Tada smo dogovorili općenita načela i odrednice projekta. Kada smo se vratili u svoju državu, svatko na svoje radno mjesto, zajedno smo internetski ispunili veliku i opsežnu prijavnicu. Naravno, radni jezik je engleski. Nakon nekoliko mjeseci poslali smo prijavnicu nacionalnoj agenciji. Poslije nekoliko mjeseci dobili smo odličnu ocjenu za projekt, koji je usvojen, kao i odluku o financiranju projekta.

Tko, dakle, financira projekt i koliki je to iznos?

-Novac dolazi iz Europske Unije i Vijeća Europe preko Agencije za mobilnost i programe EU koja ga prosljeđuje školama. Naša je škola za potrebe ovog projekta dobila 14 000 eura. Taj

je novac isključivo namijenjen za mobilnost, znači za putne troškove i smještaj sudionika projekta.

Koji su ciljevi ovog projekta? Što on želi ostvariti?

-Osnovna uloga projekta je potencirati mobilnost između Hrvatske i drugih europskih zemalja. Smatram da je jedna od uloga projekta približiti Hrvatsku i naš obrazovni sustav zemljama članicama EU. Isto tako jedna od velikih uloga je širenje multikulturalizma i razvijanje svijesti o važnosti poznavanja stranih jezika. Zanimljivo je reći da smo u projekt, uz radni i službeni engleski jezik, uključili njemački jezik jer nam se pridružila Andrea Tukša, učiteljica njemačkog jezika. Zatim je važna razmjena iskustava između učenika i učitelja, komunikacija na stranom jeziku, predstavljanje svoje kulture, znanstvenika, umjetnika, nacionalne povijesti.

Važno je imati dobru ekipu

Koje su bile prve aktivnosti u školi?

-Na sjednici Učiteljskoga vijeća učitelji su obaviješteni da službeno ulazimo u projekt. Sljedeći korak bio je objava oglasa na oglasnoj ploči u kojoj sam pozvala, kao voditeljica projekta u školi, svakog tko je zainteresiran da nam se pridruži, naravno, ako zadovoljava određene uvjete.

A uvjeti su?

-Uvjeti su bili želja za radom, poznavanje nekog stranog jezika, da osoba bude komunikativna, da se zna služiti modernom tehnologijom za komunikaciju, da osoba ima ideje koje želi dijeliti s drugima, da je dobar timski igrač i da je voljna ostajati puno dodatnih sati nakon nastave u školi.

Je li se puno učitelja pronašlo u takvom opisu?

-Naravno. Javili su mi se Andrea Tukša, učiteljica njemačkog jezika, Renata Pavlič, učiteljica povijesti i geografije, Goran Kruno Kukolj, učitelj tehničke kulture, Ines Mihajlović, školska psihologinja i Davorka Bačeković – Mitrović, ravnateljica.

Nema neopravdanih sati!

Kako ste uključili učenike u projekt?

-U međuvremenu sam učenike, kojima predajem, pozvala da se pridruže projektu. U početku se javilo više djece nego što sam mislila, a onda ih je nekoliko odustalo zbog toga što im nije

odgovarao termin. Na grupu Comenius učenici nisu obvezni dolaziti, ne upisujem opravdane i neopravdane satove. Hoće li doći, na koji način i koliko će doprinijeti projektu, ovisi o njima.

U školi postoji Comenius Corner ili Comenius kutak. Zbog čega?

-To je mjesto u kojem je projekt fizički prisutan s natpisima, fotografijama, učeničkim radovima. Tu su i karte zemalja koje su članice projekta, kao i zaštitni znak projekta koji su kreirali sami učenici.

Tko je kreirao naš zaštitni znak?

-Marko Gorša, učenik 8.c razreda.

Projekt će biti još uočljiviji čim se približi trenutak kada naša škola bude domaćin Comenius posjeta jer tada stranci iz drugih zemalja dolaze k nama u travnju.

Koliko će ih doći i što će raditi?

-Doći će njih dvadesetak u Hrvatsku, što djece, što učitelja. Imat ćemo dosta naporan tjedan pun različitih aktivnosti, najčešće službenih, koje će biti kulturološki i povijesno povezane s našim zavičajem.

Medo počinje pisati dnevnik

Imali ste izbor za školsku maskotu. Pobjednik je...?

-Školska maskota je medo kojeg smo obukli u nacionalne boje: crvenu, bijelu i plavu. Taj medo s nama putuje po Europi i njegova je uloga pisati dnevnik. Kada se vrati u Hrvatsku, svojoj Comenius grupi čita gdje je bio i što je sve radio. To je medo učenice Sare Ilić koji neodoljivo podsjeća na medu Mr. Beana.

U samom početku snimljen je reklamni spot. Recite nam nešto više o njemu.

-Trebao nam je video uradak kojim ćemo se predstaviti učenicima ostalih članica Comenius projekta. Tristotinjak smo učenika izveli na školsko dvorište i oni su po određenim uputama izvikivali pozdrave zemljama članicama projekta. Spot se sastoji i od kratkih izjava u kojima su pojedini učenici govorili o sebi i školi. Autor filma je učitelj Goran Kruno Kukolj.

Naši znanstvenici zanimljivi Ircima

Vratili ste se iz Irske koja je bila domaćin prve etape Comenius projekta. Koja je bila tema ili sadržaj rada?

-Prva etapa Comenius programa bila je posvećena predstavljanju znanstvenika. Znači, mi smo na hrvatskom, engleskom i njemačkom jeziku predstavili naše slavne znanstvenike - Nikolu Teslu, Slavoljuba Penkalu i Ivana Vučetića. Radovi o njima objavljeni su na eTwinning

stranici. Potom ćemo predstaviti naše umjetnike, kipare, slikare, glazbenike... Naravno, i stranci će predstaviti svoje umjetnike.

Dok ste predstavljali naše znanstvenike, koji je bio irskim učenicima najzanimljiviji?

-Malim je Ircima bio najzanimljiviji Ivan Vučetić zato što nisu znali da je Hrvat izmislio metodu uzimanja otisaka prstiju. Također ih je iznenadilo to što je kemijska olovka patentirana u Hrvatskoj.

Ništa bez interneta

Spomenuli ste eTwinning. Što je to?

- To je online stranica koja bi se mogla nazvati školskim facebookom jer služi za povezivanje članova projekta i za osnivanje projekata, za traženje projektnih partnera i za objavljivanje učeničkih i projektnih radova. Naši učenici sa strancima počinju komunicirati preko eTwinninga jer komunikacija preko privatnog e-maila nije najbolji oblik komunikacije zato što tada mi, učitelji, ne možemo imati nadzor nad učenicima i uvid u to kako komuniciraju i kakve informacije razmjenjuju.

Dojmovi o Irskoj/Ircima

Vratimo se Irskoj! Osim učitelja, jesu li i učenici sudjelovali tom projektu?

-U Irsku su svi učitelji putovali bez učenika jer je Irska bila zamišljena kao mjesto službenog sastanka i početka projekta. Naravno, donijeli smo i predstavili učeničke uratke irskim učenicima.

Kako ste doživjeli Irce i njihovu zemlju?

-Tada sam prvi put posjetila Irsku. Ona me jednostavno oduševila svojim krajolikom, hladnim sjevernim vjetrom, ali i toplinom ljudi koji tamo žive. Moram reći da su Irci u više navrata spomenuli da su po temperamentu vrlo slični Hrvatima. Još jedna od sličnosti između Irske i Hrvatske je pleter. Mi imamo hrvatski pleter koji datira iz 7. stoljeća, a irski je pleter vrlo sličan hrvatskom pleteru. Irska je prekrasna i posebna. Ljudi su takvi da s njima možete brzo uspostaviti prijateljski odnos. Imam veliku želju ponovno posjetiti Irsku, privatno i službeno.

Gdje ste bili smješteni?

-U gradiću Longfordu, u središtu Irske koji je po veličini sličan Bjelovaru. Irci su nevjerojatni glazbenici. Glazba koju sviraju po svojoj prirodi u suprotnosti je s vremenskim uvjetima u Irskoj. Vremenski uvjeti su surovi i hladni, a glazba je luda i poletna.

Tko je sačinjavao vašu skupinu?

-U našoj je skupini bilo šest članova: Alex Borill iz Velike Britanije, Katherine White iz Irske, David Lecuona iz Španjolske, Leszek Kiciński iz Poljske i nas dvije učiteljice iz Hrvatske. Portugal je, nažalost, ispao iz projekta.

Kako izgleda nastava u Irskoj?

-U Irskoj smo posjetiti osnovnu školu u kojoj radi Katherine. Posjetili smo i jednu srednju školu. Posebno je bilo zanimljivo to što smo obilazili školu tijekom nastave pod vodstvom njihove ravnateljice. Mali Irci u osnovnoj školi ostat će mi u sjećanju kao dobri glazbenici zato što svi tijekom sata glazbene kulture sviraju svoj nacionalni instrument. To je irska frulica. Katherine nas je uputila u grad Longford gdje postoji trgovina glazbenih instrumenata. Ušle smo u trgovinu i bile šokirane kada smo vidjele ribolovni pribor. Trgovci su nas velikodušno primili, a mi smo odmah pokazale interes za irske nacionalne instrumente. Naravno, kupile smo irske frulice. Zanimljivo je i to što njihovi učenici imaju specifične uniforme. Svaka škola ima svoju uniformu.

Imate li još kakvih zanimljivih priča s putovanja?

- Dok smo boravili u Longfordu, naša domaćica Katherine organizirala je večer poezije u gradskoj knjižnici. Svatko je recitirao pjesmu poznatog pjesnika na svom jeziku. Mi smo recitirale *Tiho, o tiho govori mi jesen* Dobriše Cesarića. Andrea je recitala pjesmu na hrvatskom jeziku, a ja na engleskom. Dok smo se neformalno družili, rodila se ideja da Španjolcu i Poljaku damo Cesarićevu pjesmu da je recitiraju na hrvatskom. Bilo je jako zanimljivo čuti kako Poljak puno bolje izgovara hrvatske riječi nego Španjolac.

Marta Balenović, 8. razred
II. osnovna škola Bjelovar

MALI KOD VELIKIH

U našoj školi prošle školske godine osnovali smo grupu Mali novinari. Kako bismo bolje i s “pravog terena” upoznali novinarski posao učiteljica nas je u lipnju ove godine odvezla u pravi novinarski ured Bjelovarskog lista u Bjelovaru. Imali smo veliku tremu zato što smo znali da ćemo upoznati prave novinare, ali kada smo ih upoznali trema je nestala i mogli smo mirno slušati što nam novinari govore. U uredu ih je bilo petoro. Svatko ima svoje zadatke. Neki prate sport, neki kulturu, dok neki fotografiraju. Na kraju našeg posjeta dobili smo na poklon primjerke njihovog tjednika “Bjelovarski list”. Veselju nije bilo kraja kad smo čuli da će u sljedećem broju biti i članak o nama. Mi smo uzvratili našim primjerkom “Malog Jabučarca”. Zadovoljni i puni novih znanja i ideja vratili smo se kućama. Na kraju krajeva imamo jednu ekskluzivnu temu za naš mali list. A obavili smo i intervju s pravim “lovcima na novosti”. Ovaj posjet pravom novinarskom uredništvu naučio me puno stvari koje će mi sigurno koristiti u mom budućem novinarskom radu. Tko zna, možda jednog dana ovaj “mali kolega” postane njihov “veliki kolega”.

Zvonimir Dujmović, 3. razred

Osnovna škola Mirka Pereša, Kapela

NJEGOVO VELIČANSTVO FACEBOOK

„Nemaš facebook?! Haha, lol, u kojem ti stoljeću živiš?“, bila bi reakcija većine mladih za osobu koja nema facebook profil. U ovo suvremeno doba, zavladała je „facebook - mania“. Prije smo koristili SMS poruke ili mailove, a sad je većinu toga zamijenio, popularno zvani, *fejs*. Ta društvena mreža omogućuje korištenje svima, a mladih *teenagera* je najviše. Zašto je tako popularan?

Zato što je odličan za dopisivanje s prijateljima, a ukoliko imate dalekog rođaka, vrlo je vjerojatno da ima facebook profil pa ćete češće moći komunicirati s njim.

Nažalost, ipak ima i loših strana. Zapostavljanje škole jedan je od vrlo raširenih problema koje je izazvao facebook. Dođemo iz škole i prvo što napravimo je provjera ima li što novog na fejsu. Onda vidite da imate tri poruke i dvije osobe vam se jave na chat. To je naravno zabavnije nego učenje za sutrašnji test iz fizike, pa ćete vjerojatno na fejsu ostati cijelo popodne. Kvarimo vid, zapostavljamo svoje obaveze i postajemo ovisni, ali većina mladih to ne shvaća ozbiljno ili kao problem. Sve je šala, pa tako facebookovci kažu: „Da to vrijeme, koje provodim na fejsu, provedem učeći, već bih završio tri fakulteta!“

Ugrožena privatnost ne mora biti problem ako svoje postavke privatnosti postavimo na najveći mogući oprez. Ipak, postoji nebrojeno mnogo slučajeva kada netko ukrade vaše osobne slike, napravi novi profil i predstavlja se kao vi. Zato osobe, koje ne poznajemo, ne bismo trebali ni prihvaćati kao facebook-prijatelje. Svi to znamo, a zašto onda pronalazimo ljude koji na facebook-profilu imaju više od tisuću prijatelja za koje nemaju pojma tko su?

Pogledate li facebook-naslovcu vidjet ćete bezbroj pravopisnih i gramatičkih grešaka. Npr. tko još zna da se „ne znam“ piše odvojeno? Općenito zanemarujemo hrvatski jezik jer se facebook temelji na engleskom jeziku. Komuniciramo kraticama kao što su: omg, lol, btw, jk... I nema teenagera koji ne zna što one znače. Takozvane *smajlice* koristimo kod gotovo svakog *chatanja*. Nove ljude ne upoznajemo uživo već samo internetski. Tako ne možemo stvoriti nova, trajna prijateljstva. Međuljudski odnosi većinom ostaju površni.

Kada sve zbrojimo, facebook se ne čini kao nešto pozitivno. On ipak može biti zabavan kakva mu je i namjena, ali svi moraju znati sami sebi postaviti granice kada ga i koliko koriste.

Antonella Kliček, 8. razred

III. osnovna škola Bjelovar

PUY SAINT VINCENT – “MALO“ SKIJALIŠTE U HAUTE ALPAMA

Na skijanje redovito idem već 8 godina i uživam u tome. Obitelj i prijatelji su onaj detalj koji moja skijanja u europskim skijalištima čine ludim i nezaboravnim doživljajima na strmim i snježnim padinama. Zbog velike ljubavi prema skijanju i zimskim sportovima nije nam teško prevaliti 970 kilometara dug put od Bjelovara do Puy Saint Vincenta. «Malo» skijalište u francuskim Haute Alpama, udaljeno je svega 20 kilometara do Briancona i manje od 40 kilometara od poznatijih francuskih skijališta Lesdeux Alpes i Serre Chevaliera.

U Bjelovaru stavljamo svoje stvari u autobus i krećemo prema Francuskoj. Putem kupimo putnike iz Koprivnice, Petrinje i Zagreba. Krećemo na dug put preko Slovenije i Italije. Nakon što naša grupa stigne na odredište smještamo se u apartmane, a već sljedeći dan žurimo u razgledavanje skijaških staza.

Ujutro rano slijedi doručak i strka prema žičarama. Žičare voze sve do bazena naših apartmana. Na bazenima biramo kojim ćemo putem ići. Hoćemo li na dvosjede, četverosjede ili šesterosjede koji voze do vrha skijališta? S vrha počinje najluđe skijanje koje si možete zamisliti! Staze su genijalne jer imaju bezbroj prelomnica, grbica i zavoja! Oko staza su guste šume crnogoričnog drveća, koje pružaju lijep pogled i utočište nekim životinjama koje mogu živjeti na tako velikim visinama. I kad je zima, pošto je sunce jako, na licu se može dobiti lijepa crna ili malo manje ugodna crvena boja kao da ste u srpnju mjesecu na Jadranskom moru. Tako da uvijek moram koristiti kreme za sunce sa visokim zaštitnim faktorom kao i kreme protiv vjetra. Na skijanje, a oprema za sunčanje! Da pukneš od smijeha! Na toj planini se okupljaju mnogi skijaši iz europskih država. Ipak, pored toliko velikog broja posjetitelja, gužva na stazama nije velika, jer je cjelokupan prizor jako velik i prostran.

Puy Saint Vincent se je smjestio na nadmorskoj visini od 1400 metara dok je malo apartmansko naselje smješteno na 1600 metara. To apartmansko naselje se zapravo sastoji od jedne velike, tj. ogromne apartmanske zgrade koja ima sve što vam, pardon nama, treba: trgovine za mene, namjenske opreme na tatu, servise, restorane i kafiće. Gle, opet malo za mene!

Najviša točka skijališta je na 2750 metara i s vrha vode dvije crvene i jedna relativno kratka crna staza. Zanimljivost skijališta je i u tome što usprkos maloj nadmorskoj visini postoji velika opasnost od lavina zbog vrlo neugodnog položaja na planini. Skijalište je,

naime, okrenuo na sunčanu stranu što pogoduje naglom topljenju većih količina snijega u kasno proljeće zbog čega se većinom zatvaraju skijaške staze zbog umjetnog izazivanja lavina. U mjestu postoje vrlo dobri uvjeti za nordijsko skijanje pošto Puy Saint Vincent leži na ravnoj površini, a obiluje snijegom. U blizini se lijepo vide i poznati planinski vrhunci poput Les Pelvoux i Les Ecrinesa.

Nakon nekoliko dana uživanja na lijepim, bijelim stazama i brojnog igranja igre jamb, pakiramo se i polako krećemo na dug kući.

Ivona Maras, 8. razred

I. osnovna škola Bjelovar

SAM SVOJ NA POZORNICI

Ima samo deset godina, a već je glumačka zvijezda. Njegova upornost, marljivost i talent odveli su ga do državne smotre LiDraNa. Naime, riječ je o Svenu Pocrniću, učeniku četvrtog razreda Treće osnovne škole Bjelovar. Iako ima različitih hobija kojima se bavi u slobodno vrijeme, Svenu je samo jedno bitno - gluma. Rado nastupa na različitim priredbama, a uz to već je i dobro poznat sudionik LiDraNa. Njegova učiteljica Suzana Turković uvijek ga rado priprema za nastupe, a to im pruža obostranu radost.

1. Koliko si puta do sada nastupao na LiDraNu ?

- Do sada sam nastupao tri puta. Tri puta na međupćinskom, tri puta na županijskom i dva puta na državnom.

2. Tko ti odabire tekstove ?

- Odabire ih moja učiteljica. Ona već zna što mi se sviđa.

3. Kakvi ti se tekstovi najviše sviđaju ?

- Volim pomalo humoristične tekstove. Ali, s druge strane, volim da u tekstovima ima i emocija, jer ih ja jako dobro iskazujem.

4. Jesi li ikada poželio biti osoba iz nekog teksta, ali u stvarnom životu ?

- Tekst „Kako sam pekao klače „ mi se jako svidio, i zapravo mi je dao ideju da i sam pokušam ispeći kolače. To sam i učinio, i uz malu maminu pomoć, bili su baš ukusni.

5. Koliko se dugo pripremaš za LiDraNo ?

- Zapravo, ne dugo. Za međupćinsku smotru LiDraNa pripremam se 15 - 20 dana.

6. Je li ti naporno vježbati ?

- Nije mi naporno, jer ja zaista uživam glumeći.

7. Imaš li neku smiješnu situaciju s nastupa ?

- Nemam baš. Jednom mi je za vrijeme nastupa ispala pregača, što je publici bilo smiješno, ali sam se u toj situaciji jako dobro snašao. Na kraju publika nije ni shvatila da se to nije trebalo dogoditi.

8. Koliko si se dugo pripremao za državnu smotru LiDraNa ?

- Pripremao sam se sve vrijeme između županijskog i državnog natjecanja.

9. Što ti je bilo najzanimljivije na državnoj smotri LiDraNa ?

- U prvom sam razredu išao na državnu smotru u Dubrovnik. Putovao sam avionom i to nikada neću zaboraviti. Tamo sam pronašao prijatelje s kojima bih se družio prije i poslije nastupa. U trećem sam razredu na državnoj smotri Lidrana bio u Šibeniku. Tamo sam putovao autobusom. I ondje sam upoznao nove prijatelje. No, ono što ću zasigurno zauvijek pamtiti, to su osmjesi na licima publike. Od svega mi je najdraže nasmijati publiku i vidjeti da im se svidio moj monolog.

10. Sada ti je gluma samo hobi. Razmišljaš li se možda i u budućnosti baviti glumom ?

- U budućnosti bih želio postati glumac, pa čak i pjevač. Oboje jako volim, i zato bih se time želio baviti.

11. Što bi poručio mladim talentiranim glumcima ?

- Poručio bih da idu na smotre LiDraNa, te da pokažu svoj talent. Neka se ne boje stati pred publiku, i neka nemaju niti malo treme. Na kraju će vidjeti da će uživati, baš kako i ja uživam.

Sven je do sada postigao izvrsne rezultate. Sigurno ima još malih talentiranih glumaca, koji nisu sakupili dovoljno hrabrosti da stanu pred publiku i pokažu ono što znaju. Neka im ovaj desetogodišnjak bude poticaj u ostvarenju njihovih snova.

Alena Nalevka, 8. razred

III. osnovna škola Bjelovar

Terenska nastava u Velikoj Pisanici

ŠTO SVE PISANICA IMA?

Sedmi i osmi razredi bili su na terenskoj nastavi u Velikoj Pisanici, najdužem selu u Hrvatskoj (13 kilometara). I ja, osmašica i autorica sljedećih nekoliko redaka, bila sam dio te ekipe. Toliko da ostane zabilježeno, kiša nas je pratila cijelo vrijeme. Kad se sve zbroji i oduzme, bio je to jako „mokar“ terenski nastavni dan.

Prvo odredište... škola! Škola ko' škola... **klopa** i ideš dalje! Drugo... seosko imanje gospođe Tereze Nakani. Znete li da luk tjera mrkvine dušice? Stoga, nikad nemojte saditi luk kraj mrkve. Inače, ako propadnu sva naša maštanja o važnim karijerama liječnika, znanstvenika, astronauta, možda novinara... uvijek nam ostaje poljoprivreda! Jeste li ikada vidjeli spužvu koja raste u ljusci i izgleda kao tikva? Teško ju je prelomiti, ali je odlična za pranje posuđa, a i nas samih. Eto, što sve Pisanica ima?

Tu priča ne završava! Poslije kratkog predavanja o eko proizvodnji probali smo proizvode nastale takvom proizvodnjom. Jednima je bilo ukusno, drugima ne. Treće odredište... atelje Ivanova škrinja. U ateljeu se nalaze brojne stvari iz prošlosti, osim prašćića. Oni sigurno nisu iz prošlosti. Dečkima se najviše svidio primjerak motora Tomos. Cure su samo promatrale, ali ništa ih nije oduševilo.

Kroz razgovor s učiteljem iz Velike Pisanice saznali smo da njihovi učenici štede. Uveli su štedne žarulje i štede na potrošnji vode. Evo, mogli bismo i kod nas štedjeti! Na kraju... slike udruge „Bilo“ te proslavljenog slikara Ede Murtića. Za one neupućene, Edo Murtić rođen je u Velikoj Pisanici 1921. godine. Umro je u Zagrebu 2005. godine. Slike, sve su posebne na svoj način! Svaka daljnja rasprava bila bi suvišna. Povratak u Trojstvo... sunce je nakratko provirilo i poželjelo nam dobrodošlicu!

Monika Rupa, 8. razred

Osnovna škola Veliko Trojstvo

Razgovor s ravnateljicom Valnom Bastijančić

TREBA IMATI CILJ

Valna Bastijančić profesorica je likovne kulture. A od jeseni i nova ravnateljica. Prije deset godina, toliko radi kod nas, nitko to nije mogao predvidjeti. Kao profesorica vodila je Učeničku zadrugu „Vrijedne ruke“ te postizala zapažene uspjehe na državnim natjecanjima. Kroz brojna pitanja pokušala sam našu ravnateljicu približiti učenicima. Njezini iskreni odgovori govore nam da je to ona ista osoba kojoj smo se do jučer povjerali. Kao što je i sama rekla: „To sam ona ista ja, samo sjedim u drugoj stolici“.

Što Vas je potaknulo da poželite postati ravnateljica?

Dolaskom u školu na radno mjesto učitelja likovne kulture jako sam lijepo primljena od kolega, učenika i ravnatelja gospodina Vladimira Tesara. Naime, prije deset godina došla sam iz Pule u sasvim novu sredinu, koju sam prihvatila kao svoju. Tadašnji ravnatelj pružao mi je veliku podršku u radu i poticao me na napredovanje. Najavom gospođe Marijanke Ileković o odlasku s radnog mjesta ravnatelja, pomislila sam kako bih mogla dobro obavljati taj posao, te sam se kandidirala i bila izabrana.

Jeste li možda posao ravnateljice zamišljali drukčije?

Nisam ga zamišljala ništa drukčije. On je pun papira, zakona, propisa i dopisa. I prije sam bila član različitih upravnih odbora, vijeća, tima za kvalitetu. Dvije godine sam bila odabrana za člana kontrole financija. I bila sam predstavnik zaposlenika škole. Tako da sam s administrativnim dijelom bila prilično upoznata.

Nedostaje li Vam rad u razredu?

Nedostaju mi moji učenici. Imam osjećaj da me sada drukčije gledaju. Prije su više sa mnom razgovarali, povjerali mi se. Toga više nema. Valjda me se malo boje. Premda sam i dalje ona ista ja. Samo sam u drugoj prostoriji i sjedim na drukčijoj stolici. Sve ostalo je isto.

Je li se promijenio Vaš odnos prema kolegama i kolegicama u školi?

Na žalost, da! Nekako je nestalo šale, vezancije u zbornici. Kad uđem u zbornicu nastane muk. Možda očekuju neku važnu obavijest ili njihova rasprava nije za moje uši.

Planirate li uvesti neke novine u školu?

Planiram uvesti portafon na ulazna vrata škole. Dojavu o posjetiteljima postaviti ćemo u tajništvo, zbornicu i prostor dežurstva. U istom paketu inovacija je i automatsko električno zvono. Nećemo imati dežurne učenike kako ne bi izostajali s nastave. Znam, neki će reći kako im je to bio najljepši dan u školi. Ali, dežurni učenici se često dosađuju. Postoji još jedan razlog zašto želim maknuti učenike s hodnika. Uvijek postoji opasnost od napada nasilne osobe. Takav događaj bi me strašno rastužio.

Zašto ste provodili anketu među učenicima i jeste li zadovoljni rezultatima?

Zanimalo me vaše mišljenje o cjelokupnoj nastavi. A i na skupu ravnateljica imala sam predavanje o kvaliteti nastave i uvid u nastavu. Tada sam se nazvala „ravnatelj beba“ jer sam samo par mjeseci bila ravnateljica. Što je bilo smjelo s moje strane. Predavanje sam održala pred ravnateljima sa osamnaest i više godina iskustva. Jako sam zadovoljna rezultatima ankete. Naši učenici ne krive druge za svoj neuspjeh, vrlo su realni. Žele učiti nove strane jezike: turski, talijanski, japanski. Žele učiti o spolnosti. Smatram da učenici trebaju puno znati o svom tijelu i trebaju ga čuvati jer to tijelo je samo jedno! Nakon pedeset godina mi ne možemo uskočiti u neko drugo koje nam se više sviđa. Neodgovornim ponašanjem možemo narušiti svoje zdravlje i onda je kraj.

Dugo se priča o uvođenju jednosmjenske nastave, hoće li se to ostvariti i kada?

Planira se dogradnja škole i njeno povezivanje sa sportskom dvoranom. Imamo sve potrebne građevinske dozvole. Ako uspijemo za dva mjeseca pronaći sponzore dogradnja može početi na proljeće ili ljeto. Naravno, puno nam pomaže Općina i načelnik koji sve „gura“. On i bivši ravnatelj imali su viziju davnih dana, kao i za dvoranu.

Zašto Ćurlovac ne ide k nama u školu nakon četvrtog razreda?

Postoje naznake da bi neki učenici mogli nastaviti školovanje u našoj školi. Bila sam na roditeljskim sastancima u svim područnim odjelima, pa tako i u Ćurlovcu. Roditeljima sam predstavila našu školu, ali brojni su razlozi zašto se roditelji odlučuju za IV. osnovnu školu, iako Ćurlovac prema upisnom području pripada nama. Neki smatraju da je IV. osnovna škola bolja, da će djeca dobiti bolju naobrazbu. Nekima je usput povesti dijete do grada, jer inače idu u tom smjeru. Neki razmišljaju ovako: „Išla je moja mama i njena baka, pa neka ide i moje dijete“. Iako su gradska djeca odbijala djecu iz Ćurlovca. O tom problemu su pisale naše

lokalne novine. Što je vrlo ružno. Smatram da uz novi kombi možemo prevoziti djecu u našu školu. Naravno, smatram da imamo bolje uvjete od IV.osnovne škole i to ću stalno tvrditi. Imamo jako puno dobrih rezultata na županijskim i državnim natjecanjima, kao što su: likovni, moram ga staviti na prvo mjesto...smijeh...eko kviz, tehnička kultura, njemački jezik, literarni uradci kolegice Marije Smolec...Uvijek smo postizali jako dobre rezultate što govori o kvaliteti naše škole.

Jeste li zadovoljni suradnjom Škole i Općine?

Jako sam zadovoljna. To su ljudi koji su spremni pomoći znanjem, savjetom i financijski. Škola nije profitabilna ustanova i za svaku kredu, spužvu i papir moramo tražiti novce. Možda vam zvučimo zločesto jer radimo problem oko role wc papira ubačene u školjku, ali to nama zaista predstavlja financijski problem.

Prije pola godine otvorili smo novu sportsku dvoranu, može li se govoriti o financijskoj isplativosti tog projekta?

Ne o financijskoj, ali o velikoj kulturnoj promidžbi našeg mjesta da. Snimali smo emisiju „Lijepa naša“ i na taj način je cijela Hrvatska čula za naše mjesto. Sva kulturna i sportska događanja, koja su bila ili će tek biti, mogu dovesti do razvoja našeg turizma.

Kakva ste bili učenica?

Bila sam odlična učenica. Ne pretiha, ne premirna. Sjećam se da me je učiteljica u prvom razredu zatvorila u wc jer sam ometala nastavu. Poslije su me roditelji prebacili u drugu školu. Ondje mi je mama predavala likovnu kulturu, a moje ponašanje se znatno popravilo jer nisam smjela sramotiti mamu.

Jeste li bili skloni prepisivanju?

Nisam prepisivala. Ali, sjećam se da sam jednom prepisivala na ispitu iz predmeta koji se zvao obrana i zaštita. Profesor me uhvatio i premjestio. Sjećam se da me bilo strašno sram. Ali sam ipak na kraju dobila peticu.

A zaljubljivanju?

Prvu simpatiju imala sam još u vrtiću. U tom razdoblju netko ti se sviđa kao prijatelj i želiš se igrati s njim. I svima govoriš kako ti je on dečko. Nekako, i u osnovnoj i srednjoj školi, tražiš sebe, svoju srodnu dušu. U osnovnoj mi se jako svidio dječak koji je predivno svirao gitaru. Toliko da nisam vidjela njegove klempave uši i predug vrat. Bilo mi je važno sviranje gitare.

Kako provodite slobodno vrijeme?

Slobodnog vremena nemam puno. I prije sam bila u raznim upravnim odborima, kao i sada. Ostatak slobodnog vremena posvećujem petogodišnjem Leonu.

Imate li možda skriveni hobi za koji ne znamo?

Nemam ništa skriveno. Znae za slikanje, dekoriranje, snimanje filmova. Poznato vam je da volim etnologiju. Sve već znate.

Primjetili smo da imate zanimljive frizure, tko Vam ih radi?

Moja frizerka Snježana Lešnik ima smisla i strpljenja. Ovim putem ju reklamiram.

Što biste poručili našim učenicima?

Da imaju svoj cilj. Ako nešto želiš moraš imati svoj cilj i ići prema tom cilju.

A učiteljima?

Neka se sjete da su i oni bili djeca.

Veronika Tkalčec, 8. razred

Osnovna škola Veliko Trojstvo

VODICE – GRADIĆ POD OKITOM

Putujući iz Zadra starom magistralnom cestom na sjeverozapad, 13 kilometara prije Šibenika, naići ćete na gradić bogate povijesti – Vodice. Istina, dobio je status grada, iako je premalen i po mom skromnom sudu siromašan urbanim bogatstvima, poput mnoštva semafora i četverotračnih cesta.

Prije samog ulaska u grad, s desne strane, ugledat ćete brdo Okit i na njemu novoizgrađenu crkvu Gospe od Karmela. Ta je crkvica novo zdanje jer su prijašnje dvije bile porušene u dva rata: Drugom svjetskom i Domovinskom ratu. Kada malo bolje pogledate ta nova crkva uopće ne sličiti crkvi. Više je nalik nekoj kuli. Vjerojatno da je, ne daj Bože, u nekom od idućih ratova neprijatelji ne bi porušili. U samom središtu grada nalaze se očuvana, u spomen na tradiciju i stare običaje, dva stara bunara s pitkom vodom. Inače čitava okolica ovoga grada obiluje pitkom vodom koja je u dalekoj prošlosti bila galijama transportirana do okolnih mjesta i otoka stoga odatle i potječe današnje ime Vodice. Danas u njih turisti iz cijeloga svijeta bacaju novčić za sreću.

Nekoliko koraka udaljena od glavnoga trga i danas stoji Ćorić – kula, izgrađena radi obrane grada od Turaka. Jedno od najpoznatijih lokaliteta je brdo Gradina, gdje se nalaze ostaci Staroga grada. U njegovim istraženim grobovima pronađeno je obilje staroga keramičkog materijala i nakita.

Napuštajući u Vodice, baš kao i pri samom ulasku u grad, ponovno ćete ugledati brdo Okit do čijeg vrha vode stotine stepenica i izgrađen križni put. No uspijete li se popeti do samog vrha (ne znam zašto ne biste kada sam uspjela ja) iznenadit će vas predivan pogled na grad, more i otoke.

Matea Halapa, 8. razred

I. osnovna škola Bjelovar

ANĐELI – TERAPEUTI

Razgovor s voditeljicom Anđela, pjevačko-plesne skupine duhovnih pjesama OŠ u Đulovcu

Anđele volim i skupljam figurice anđela

U školi je prijavljeno i registrirano više skupina izvannastavnih aktivnosti i sve su po željama i sklonostima učenika, samo jedna skupina radi bez popisa članova i unaprijed donesenog plana rada. To je skupina Anđeli u kojoj upisi još traju, a izostanci se ne evidentiraju.

Sznali smo to od voditeljice Anđela Zlatice Kovačić, prof. ravnateljice OŠ u Đulovcu nakon njihovog prvog javnog nastupa u školi.

Nastup nas je oduševio, stoga smo za razgovor zamolili voditeljicu koja je to vrlo rado prihvatila.

Recite nam otkud ravnateljici škole ideja da osnuje pjevačko-plesnu skupinu duhovnih pjesama?

Nisam imala u planu, čak ni u primisli osnovati Anđele. Na sajmu sam knjiga u Zagrebu kupila CD „KIKIĆA“ s dječjim pjesmama.

Jedna me pjesma silno oduševila, „Najljepše zvjezdice,“ pa sam je često slušala u školi. Javila se želja da bi bilo dobro da je učenici nauče pjevati. Nekoliko ju je djevojčica naučilo, a i same su osmislile koreografiju pa su i plesale. Na božićnoj su priredbi nastupile i pobrale pljesak i ovacije publike. Bio je to dovoljan poticaj i motivacija za dalje. Od tada postoji grupa Anđeli.

Ne samo Anđeli, nego i terapeuti, bilo je naše drugo pitanje.

Iz dana u dan grupa je sve brojnija. Trebalo je proširiti sadržaj rada.

S hodočašća u Istru u Crkvu sv. Foške prvi sam puta u autobusu čula pjesmu Susret s Bogom. CD sam dobila na dar i donijela ga u školu. Anđelima se svidjela pjesma, a u trenutku slušanja jedna je učenica spontano rekla: „Ravnateljice, mogli bismo mi biti anđeli-terapeuti, anđeli koji pjesmom liječe dušu.“ Svi smo s oduševljenjem prihvatili prijedlog i od toga smo dana Anđeli-terapeuti.

Koliko se često sastajete s članovima Anđelima?

Više se od godinu dana sastajemo svakodnevno. Pjevamo duhovne pjesme i širimo ljubav i mir. Obično učenici dolaze poslije nastave, a vrlo često i pod odmorima traže da im pustim pjesmu jer pjesma ih, kako kažu, opušta i unosi ljubav i mir u njihova srca.

Zašto upravo Anđeli?

Zanimljivo je da anđele volim. Otkako znam za sebe skupljam figurice anđela. Primijetila sam da ih i djeca obožavaju. Velika je radost, spoznaja da nam je Bog dao anđela čuvara za prijatelja kroz cijeli život. To je razlog zašto upravo naziv grupe Anđeli

Tko su bili prvi članovi i koliko ih je bilo u samom početku ?

Počelo je samo s pet članova. To su bile dvije djevojčice trećeg razreda i troje učenika drugog razreda.

Pretpostavljam da ste imali i nekakve kriterije za upis.

Jedini je kriterij da sam učenik izrazi želju za uključivanje u grupu. To je sasvim dovoljno.

Kakvi su bili Vaši osjećaji primijetivši da se grupa širi?

Teško je riječima izraziti osjećaje. Osjećala sam ispunjenost, sreću, radost i veliku ljubav.

Koliko dugo grupa postoji?

Grupa postoji tri godine.

Imate li program i sadržaj rada?

Nemamo program, sve dolazi spontano iz srca. Anđeli sami biraju pjesme. Zanimljivo je da nam se sviđaju uvijek iste pjesme. Nikada im ne namećem svoj izbor.

Javlja se i neki izvanjski suradnici. Tko su oni i od kada s njima surađujete?

Naši su suradnici, dragi prijatelji iz Udruge distrofičara, oboljelih od cerebralne i dječje paralize i ostalih neuromuskularnih oboljenja, iz Daruvara, te kantautor pjesme Dolaziš Ti, Krunoslav Ivković iz Virovitice. S njima surađujemo godinu dana. Suradnja je počela spontano, njihovim dolaskom u školu održati predavanje učenicima o životu osoba s invaliditetom. Tada su Anđeli u znak dobrodošlice izveli nekoliko točaka iz svoga programa.

Nakon druženja predsjednica Manda Davidović s velikim je oduševljenjem priznala da ju je nastup ganuo te da se osjećala kao u maloj kapelici radosti u kojoj su njeni prijatelji. Već nakon mjesec dana Anđeli su pozvani u Daruvar na kreativnu radionicu Udruge distrofičara. Od tada je naše obostrano druženje vrlo dragocjeno i vrijedno.

Od kada se javila u vama želja za slušanjem duhovne glazbe?

Prije dvije sam godine prisustvovala predavanju Udruge za promicanje kršćanskih vrednota u Daruvaru. Tada sam kupila CD s pjesmama Rudolfa Fajgla, meni do tada nepoznatog autora. Sadržaj je njegovih pjesama vezan za ljudske vrijednosti, za put traženja smisla života, za ljubav prema Bogu, Isusu Kristu. Nekoliko sam mjeseci kasnije upoznala Rudolfa Fajgla te saznala o njegovom ozdravljenju od vrlo teške bolesti. U znak zahvalnosti Bogu danas piše pjesme o svome životu i putu prema Bogu. Snaga njegove zahvalnosti i ljubavi dodirnula je moju dušu i otvorila vrata moga srca. Od toga su dana duhovne pjesme postale dio moga života, moja velika ljubav.

Anđeli imaju i svoje odore. Tko je kreator i kako dolazite do sredstava?

Da, imaju bijele lanene haljine koje je škola nabavila za ritmiku prije nekoliko godina. Ove smo godine naručili bijele majice s posebnim otiskom za čiju smo nabavu našli sponzora. Kupili smo i bijele tajice od novca koji smo dobili na dar u Kruninim svatovima od mladenkine mame. To su naši kostimi.

Primate li još uvijek nove članove?

Naša su vrata širom otvorena za nove članove. Od nedavno je naš zadnji član Antonio Tunić iz petog razreda.

Koje nastupe smatrate najvrednijima?

Svi su nastupi vrijedni, ali ne samo nastupi već i pripreme. Te je vrijednosti nemoguće mjeriti, jedino ih možete osjetiti srcem, a pamtiti dušom.

Koji su vaši planovi za budućnost?

Razmišljam o obilasku staračkih domova, bolnica, o humanitarnom djelovanju i o suradnji s misionarkama ljubavi, red Blažene Majke Tereze.

I za kraj što biste poručili sadašnjim i budućim članovima?

I vi možete već danas postati nekome anđeo poklanjajući osmijeh i ljubav svima koga susretnete. Radujte se svakom danu. Ljubimo jedni druge, otvorimo srca za ljubav i prostore svoga života za božje djelovanje. Važno je znati i zapamtiti da jedino ljubav koju podijelimo raste. Zato nemojte čekati nijedan trenutak, odmah iskušajte kako je to voljeti bez obzira gdje se nalazili i što radili jer svaki je trenutak proveden bez ljubavi izgubljen zauvijek.

Marija Gegić, 8. razred

Osnovna škola Đulovac

KOLIJEVKA HRVATSKE PISMENOSTI

Na put u Istru krenuli smo u ranojutarnjim satima. Onako pospane, roditelji su nas dovezli do škole i predali u ruke učiteljicama. Mahnuli smo im iz autobusa, a naš vozač Dado stavio je nogu na papučicu gasa i krenuo.

Bilo je to u svibnju pod vodstvom naših učiteljica. Kako se ne bismo previše opustili, u ruke su nam dospijeli raznobojni nastavni listići. Na njima su se nalazili zadaci iz raznih područja, a naš zadatak je bio širom otvoriti oči i dobro slušati.

Razbudio nas je kviz znanja, koji su nam pripremile učiteljice, a pitanja su proizlazila iz nastavne jedinice koju smo dan ranije obradili u školi. Riječ je o počecima hrvatske pismenosti. Uslijedilo je izlaganje plakatima iz nastavnoga predmeta vjeronauk. Shvatili smo da je sve to priprema za ono što nas toga dana čeka.

Grad Roč, središte pismenosti

Prvo naše odredište bio je grad Roč. Ondje smo posjetili crkvu sv. Antuna Opata u kojoj je upisan čuveni ročki Glagoljaški abecedarij, koji potječe iz 1200. godine.

Saznajemo da je crkva izgrađena u romaničkom stilu, a obnovljena je krajem 15. st. kada je izgrađeno kasnogotičko poligonalno

svetište sa zvjezdanim svodom. Tri posvetna križa na južnom bočnom zidu sadrže grafite iz razdoblja od kraja 12. do 15. st. Razgledavajući je, zapisali smo svaki podatak na koji smo naišli te pritom odgovarali na pitanja na nastavnim listićima.

Ispred crkve uočili smo spomenik posvećen Žaknu Juriju. Žakan Jurij bio je svećenik, a njegovo ime vežemo uz Misal kneza Novaka u kojemu nagovještuje tisak prve hrvatske inkunabule. U kući koja datira iz 13. st. pogledali smo kopiju Gutenbergove glagoljske tiskarske preše. O godini postavljanja preše saznajemo iz glagoljskih slova postavljenih na ulaznim vratima koje smo odmah zamijetili. Na navratniku ulaznih vrata nalaze se dva glagoljska slova, »črv« i tilda (brojevni znak za tisuću). Upravo ta dva »črva« označavaju dvije tisuće, stoga zaključujemo da se radi o 2000. godini.

Obišli smo i crkvu sv. Roka te posjetili Malu glagoljsku akademiju u kojoj učenici uče glagoljsko pismo kojim su nekada bile pisane crkvene knjige. U hodnicima škole postavljeni su uratci sudionika saziva akademije, koji su zaokupili našu pažnju. Bilo je tu mnoštvo keramičkih glagoljskih slova u svim mogućim bojama. Čitajući naglas slova glagoljske abecede, provjerili smo i svoje znanje o glagoljici.

Jednom godišnje u Roču se održava Međunarodni susret svirača harmonika "Z

armoniku v Roč”, kojim se Roč ponosi, a objavu o festivalu ugledali smo na samom ulazu u mjesto.

Nedaleko Male glagoljske akademije naišli smo na bombardu, vrstu topa koja je stvarajući veliku buku zastrašivala protivnika. Opreza radi, krenuli smo mi na sljedeće odredište.

Aleja glagoljaša od Roča do Huma

Uz cestu između Roča i Huma naišli smo na niz spomenika posvećenih glagoljici. To je Aleja glagoljaša, a sastoji se od 11 spomenika.

Prvi u nizu od jedanaest spomenika bio je spomenik koji svojim oblikom podsjeća na gljivu. Slovo »S« u glagoljici se naziva »Slovo«, a riječ je o narednom spomeniku u aleji. Spomenik oko kojeg smo se svi okupili bio je stol svetih Ćirila i Metoda, a na njemu otkrivamo tekst pisan trima pismima: glagoljicom, ćirilicom i latinicom.

Učenici okupljeni oko stola Ćirila i Metoda

Ispod velikoga hrasta ugledali smo katedru, a oko nje ukrug sjedala. Za katedrom je nekada sjedio učitelj, a u krug oko njega učenici. Saznali smo ponešto i o Glagoljskom lapidariju, otkrivenom tek 1984. g. i prvoj enciklopediji na hrvatskom jeziku, po imenu Lucidar, koja potječe iz 12. st.

Vidikovac Grgura Ninskog predstavlja zatvorenu knjigu na kojoj su predstavljena tri povijesna pisma: glagoljica, ćirilica i latinica.

Divili smo se i velikim kamenim vratima, koja su zapravo spomenik na srednjovjekovni dokument poznat pod imenom »Istarski razvod.«

Spomenik otporu i slobodi bio je naše sljedeće odredište, a čini ga stup od tri kamena bloka, koji predstavljaju tri povijesna razdoblja: stari, srednji i novi vijek.

Najmanji grad na svijetu

Stigli smo i do Huma, najmanjega grada na svijetu. Cijeli grad ima samo dvije ulice i obišli smo ga u gotovo 10 minuta.

Na ulasku u grad nalaze se Humska vrata, jedanaesti spomenik u nizu Aleje glagoljaša.

Vrata su načinjena od bakra, a na njima su u obliku 12 medaljona prikazani mjeseci u godini. Kao rukohvati na vratima služe rogovi istarskoga Boškarina.

Druženje i zabava

Ručak i zabava uslijedili su u mjestu Funtana u kojemu smo posjetili Dinosaurus park. To je jedini pokretni Dinosaurus park u Hrvatskoj.

Ondje nas je vodič poveo u obilazak prilikom kojega smo pogledali primjere davno izumrlih dinosaurusu. Osam velikih i tri mala dinosaura, koji miču glave, usta, oči, ruke te dišu i glasaju se, primjerci su koji su nas ostavili bez daha. Poneki su svoju hrabrost pokazali jahanjem dinosaurusu, no većina nas ostala je pri tlu.

U hali smo pogledali kosture dinosaura, dvije glave i pokretnog dinosaura na kojemu djeca mogu sjediti. Dinosaurus park nas je oduševio, a moramo napomenuti da smo za vrijeme ručka jednoga od njih zatekli i na tanjuru.

Jahanje na dinosaurusu

Pogrješan natpis na ploči

Jedno od pitanja na listićima bilo je vezano uz natpis na ploči prilikom ulaska u mjesto Sveti Petar u Šumi. Je li on ispravan ili nije, dvoumili smo se, no prisjetivši se pravila o pisanju višečlanih naziva mjesta, uskliknuli smo: »Pogrješan natpis na ploči!«

Već smo vam otkrili naše posljednje odredište, a ondje smo posjetili Pavlinski samostan. Promotrivši samostanske zgrade, uočili smo da su drukčijeg oblika te pretpostavili da su zidane u različitim razdobljima.

U razgovoru s pavlinom saznajemo kako su se u Sv. Petar pavlini vratili nakon punih 210 godina i danas djeluju u samo 3 hrvatska samostana. Obnova samostana pokrenuta je 1998. g.

Pjesma i smijeh sve do Ivanske

Put do kuće obilježile su karaoke, a kući smo stigli u kasnim večernjim satima.

Razmišljajući o pohodu počecima hrvatske pismenosti, konačno sam došla do naslova koji ću nadjenuti ovom putopisu. On je simboličan. Govori o mjestu gdje se što začelo, a upravo Istri dala je život hrvatska pismenost.

Iva Kozić, 6. razred
Osnovna škola Ivanska

»I JA JESAM MOSLAVAČKO DIJETE«

Predstavljanje na radionicama

U mojoj je školi suradničko učenje postalo pravilo u gotovo svim predmetima. Učenje u paru ili u malim skupinama nije nama nikakva novost, no danas svaki učitelj teži takvom obliku učenja i poučavanja. Nastavu u koju je uključena istraživačka metoda naši učitelji nazivaju planiranom, a ostvaruju je provođenjem integrirane, izvanučioničke, terenske te projektne nastave.

Planirana nastava postala je među nama, učenicima, vrlo popularna upravo zato što se u njoj može pronaći svatko, omogućuje napredovanje učenika prema njegovim mogućnostima. Ovdje do izražaja dolaze i slabiji učenici, a svojim radom i rezultatima svakako se mogu ponositi. U razredima je ovladalo pozitivno ozračje, prevladava osjećaj zadovoljstva, zajedničke odgovornosti te međusobnog povjerenja.

Kako smo prošlu šk. g. proglasili godinom suradnje, ponosno predstavljam

projekt »I ja jesam moslavačko dijete« koji ju je obilježio. Projekt se provodio dijelom u nastavi, dijelom u izvannastavnim aktivnostima, dijelom u slobodno vrijeme učitelja i učenika, a obuhvatio je područje sjeveroistočne Moslavine. Posebnu pozornost posvetili smo očuvanju zavičajne baštine. Kako je to izgledalo u praksi, predočit ću naslovima.

Međunarodni dan kulturne baštine

Dana 23. rujna 2009. g. učenici 5 - ih razreda odazvali su se tajanstvenome pozivu. U učionici su ih dočekale nastavnice hrvatskoga jezika. Velikim slovima na projekcijskom platnu bio je ispisan naslov »Međunarodni dan kulturne baštine«.

Nakon dobrodošlice nastavnice su pripremile učenike za predavanje koje je uslijedilo. Svi zajedno sudjelovali su u pojašnjenju pojmova: zavičaj, baština, kultura te hrvatska kulturna baština. Baštinu su podijelili na materijalnu i nematerijalnu te zaključili kako je mnogo teže očuvati nematerijalnu baštinu.

Zajedničkim snagama nastao je popis zavičajne materijalne i zavičajne nematerijalne baštine. Kako je Hrvatska zemlja bogate raznolike kulturne baštine, učenici su pojмили da i oni svojim djelovanjem pridonose njezinu očuvanju.

»Kako očuvati kulturnu baštinu kraja u kojemu živimo?« pitanje je koje je

obilježilo kraj predavanja i zadalo nedoumice našim petasiima. Bilo je tu mnogo mudrih i korisnih prijedloga, no važno je bilo utvrditi jesu li oni spremni sudjelovati u jednom neobično važnom projektu. Kao što je važan projekt i učenici su se osjetili važnima, ipak su odabrani oni, stoga su svi jednoglasno pristali.

Usljedila je podjela učenika po skupinama i postavljeni su zadaci na kojima su učenici trebali raditi sve do sljedećeg susreta.

Prikupljanje materijala i njihova obrada

Učenici su radom u skupinama prikupljali podatke i materijale o baštini svoga zavičaja. Tako prikupljene materijale donijeli su u školu u kojoj je projekt poprimio novi oblik.

Sada su učenici već imali o čemu pisati, razvrstavali su stare predmete i fotografirali, snimali zvučne zapise vezane uz zavičaj i sakupljali dijelove narodne nošnje. Kako su radom u skupinama pokrivali različita područja, nastavnice su predložile da započnu s izradom brošura po područjima rada.

Dio učenika izrađivao je brošuru »Kuharica naših baka«, dio »Zavičajni rječnik«, potom brošuru »Pjesmarica«, »Običaji i legende«, »Stare igre i igračke« te »Zanati«. Izrada je trajala sve do travnja

sljedeće godine kada su učenici upriličili program i predstavili projekt u školi.

Nastavni dan posvećen projektu »I ja jesam moslavačko dijete«

Došao je dan kada su petasi dobili priliku dokazati se i pokazati. Projektu »I ja jesam moslavačko dijete« posvećen je jedan nastavni dan prilikom kojega su se učenici radom u radionicama zabavili svatko na svoj način.

Govor, izražavanje i stvaranje

U radionici za govor, izražavanje i stvaranje sudjelovali su učenici koji su izrađivali brošuru pod nazivom »Zavičajni rječnik«.

Oni su za vrijeme rada bilježili uspomene, životna iskustva pojedinca te gradili osobnost uz stare kajkavske izraze te običaje i legende vezane uz kraj u kojemu žive. Jedan od običaja uprizzorili su u programu koji je uslijedio nakon radionica.

Izrada narodne nošnje

Učenici koji su se bavili istraživanjem narodnih rukotvorina, u radionici za izradu narodne nošnje, zajedno sa samaričkim bakama i umirovljenom učiteljicom, sašili su narodnu nošnju zavičaja, simbol koji čuva tradiciju. Uz pomoć baka izradili su i

nekoliko krpenih lutaka kakve su nekad izrađivali njihovi najmiliji.

Igre

Uz nesebičnu suradnju mještanina, naši su dječaci naučili izrađivati drvene igračke poput zrakomlata i glazbala. Postupak izrade demonstrirali su ostalim učenicima. Osim igračaka, popisali su stare igre o kojima su im pričali bake i djedovi te se uz njih zabavili sve do programa.

Izrada drvenih igračaka

Pjesma i ples

Uz pjesmu i ples zaboravljao se mukotrpan posao, neimaština i tadašnje stanje. Pjesma je oduvijek bila pokretačka snaga. Okupljala je stanovništvo, spajala je i uveseljavala. Radionicu je vodila dugogodišnja voditeljica folklorne skupine. S učenicima je uprizorila običaj »Ladarice« te otpjevala i otplesala pjesmu Ajd' u kolo. Učenice su predstavile i »Pjesmaricu« koju su izradile.

Zanati

Pod vodstvom pedagogice, učenici su se upoznali s tradicionalnim radom koji se nekada obavljao u zanatskim radionicama. Osobe koje su obavljale takav posao zvali smo zanatlijama. Odabirom jednoga zanimanja u zavičaju, licitara, učenici su toga dana izrađivali licitarska srca. Srca su poklonili našim gostima, ujedno i suradnicima u projektu, a dio je poslužio za izložbu te je narednih dana krasio hodnike naše škole.

Kuharica naših baka

Prikupljanje starih recepata bio je zadatak skupine koja je izradila »Kuharicu naših baka«. Kako sve ne bi ostalo samo na papiru, pobrinule su se voditeljice ove radionice. Naše su bake često pekly kolače iz raznih kalupa, stoga su voditeljice odlučile ispeći jedan tradicionalni kolač i počastiti učenike i učitelje u školi. Miris poslastice toga se dana širio hodnicima škole pa su za vrijeme radionice imali mnogo znatiželjnih posjetitelja.

Program

Kako bi uveličali ovaj važan dan, učenici su sa svojim voditeljima pripremili program za učenike i učitelje naše škole. Svaka je skupina predstavila rezultate svoga rada i brošure koje je načinila uz pomoć svojih voditelja. Pjesmom i plesom uveselila nas je radionica koja se bavila

istraživanjem narodnih pjesama, a druženje smo obilježili i pjesmom »Moslavačko dijete« prema čijem smo napjevu projektu nadjenuli ime.

Ono čime se svi zajedno ponosimo jest brošura »I ja jesam moslavačko dijete« koja sabire u sebi mali priručni rječnik kajkavskih izraza, zbirku napjeva i tekstova, recepture naših baka, zbirku igara, opis zanata, moslavačke narodne nošnje te običaje i legende vezane uz naš zavičaj. Tiskana je u prosincu 2010. g. kao sredstvo u očuvanju zavičajne baštine. Plod je zajedničkog stvaralačkog rada učenika, njihovih učitelja i suradnika.

Iva Kozić, 6. razred
Osnovna škola Ivanska

BONTON ILI KAKO PRISTOJNO PROVESTI DAN

U listopadu je u našoj školi održana predstava „Bonton ili kako pristojno provesti dan“.

Predstavu su pogledali svi učenici, a najviše su uživali oni najmlađi. Uz smijeh i glazbu glumac Kristijan Ugrina, koji je ujedno i jedan od autora teksta, na poučan i duhovit način objasnio je što je to bonton i koja su osnovna pravila lijepog ponašanja. S Kristijanom smo i razgovarali...

- **Možete li nam reći nešto o sebi?**

Ja sam jedan veseo čovjek koji ima troje djece, voli prirodu, more i plažu.

- **Otkud Vam ideja da postanete glumac?**

Gledajte, glumac nije zanimanje, glumac je poziv. Ovoga, otkud taj poziv? To osjetite.

- **Od koje ste godine počeli glumiti?**

Od desete godine svog života.

- **Je li teško naučiti tekst i koje tehnike koristite?**

Ne, nije teško naučiti tekst, imamo probe za svaku predstavu. Ovu sam predstavu radio šest mjeseci i to je puno. Kako s vremenom učiš tekstove, tako ti se produbljuje siva moždana kora i onda to dođe samo po sebi. Važna je vježba. Isto tako kako sam npr. učio fiziku napamet kao tekst, tako sam se naučio učiti i tekst.

- **Volite li više glumiti u predstavama za djecu ili odrasle?**

Za jedno od toga bih se teško odlučio, ne bih mogao ni bez jednog ni bez drugog. Svaka nosi neke svoje prednosti i nedostatke...ali, ako bih se baš morao odlučiti, to bi bile predstave za djecu.

- **Kakvu glazbu slušate?**

U ono doba kad smo se dijelili u neke supkulturne pokrete, jedni su bili rockabilly, drugi su bili metalci, a ja sam bio hipi. U biti, slušam sve osim ove tehničke glazbe... ni tuku-tuku glazbu ni narodnjake. Volim poslušati dobru klapu, dobar rock i dobru narodnu glazbu.

- **Čime se bavite u slobodno vrijeme?**

Pa djecom svojom, predstavama... i ne ostaje mi vremena ni za šta drugo.

- **Kako je vaš lutak Macmalić dobio ime?**

- Zapravo, Macmalići su likovi iz staroslavenske mitologije. To su bića koja se kod Ivane Brlić-Mažuranić zovu Domaći. To su kao nekakvi dobri kućni duhovi...na južnim otocima zovu se Macići, a na sjevernim otocima (Krk, Cres) te na Kvarneru i u Istri zovu se Macmalići. Jednom sam sa ženom gledao neku emisiju o Cresu gdje su se spominjali Macmalići tako da je mojoj ženi, kad sam radio ovu predstavu i pisao tekst za nju, palo na pamet da se lik zove Macmalić. Ona mi je to predložila i tako je ostalo.
- **Što učenici mogu naučiti iz ove predstave?**
...(smijeh). Pa ne mogu ništa naučiti što već ne bi trebali znati, ali mogu se još jednom uvjeriti da bonton nije nešto za slabiće, štrebere i mamine sinčiče i još jednom ponoviti jer se bonton mora ponavljati da bi postao automatizam. Dakle, da znate reći, hvala, molim i slično.
- **Što ste htjeli poručiti učenicima ovom predstavom?**
Htio sam vam poručiti upravo to da je bonton za sve, a ne samo za štrebere.
- **Još bismo Vas zamolili za jedan savjet. Imamo neke dječake u školi koji nas štipaju i možete li nas savjetovati što da radimo?**
Ha, ha... pa koliko vi imate godina...to je normalo u vašim godinama. To sam i ja radio. Dovoljno ih je samo upozoriti, ali nemojte odgovarati agresijom na agresiju. Recite mu: „Daj, dosadan si, pusti me na miru.“ Ako baš dođe do toga da više ne možete izdržati, obratite se psihologu, pedagogu...

Katarina Bužak, 6. razred

Osnovna škola Štefanje

MAJA BRAJKO- LIVAKOVIĆ S NAMA

Prošlogodišnji Mjesec hrvatske knjige mojim prijateljima i meni ostat će trajno u sjećanju. Družili smo se s književnicom Majom Brajko-Livaković. Spisateljica piše o svijetu prirode, njegovu očuvanju i o problemima odrastanja mladeži. Autorica je prvoga hrvatskoga, tinejdžerskoga romana o drogi. Opijala nas je svojim porukama i nestrpljivo čekamo sat lektire, kada ćemo razgovarati o njenom romanu "Kad pobijedi ljubav".

1. Kako se ostvaruje životna uspješnost?

Kako se ostvaruje??! Pa treba poželjeti nešto, biti uporan i to jako voljeti. Ono što se voli, nije teško, čak ni u onim trenucima, kad bude teško, onda se ispliva. Treba biti jako marljiv, ništa ne pada s neba, gotovo u paketu. Treba uporno raditi, usavršavati se i onda se uspije.

2. U kakvom su omjeru, duhovno i novčano bogatstvo kod književnika ??

- Duhovno bogatstvo, kod mene je zapravo najvažnije, uvijek volim govoriti o svojim knjigama, meni su duhovne vrijednosti u prvom planu. Svi mi imamo jednog vanjskog i unutarnjeg čovjeka. Ovaj vanjski rodi se, prolazi ovim svijetom, putuje i odlazi. Kamo odlazi? Mislím da se pretače u nešto drugo. A onaj unutarnji čovjek, jako je bitan. On je zapravo vječan, on nosi posebnu dobrotu i svjetlost, koju čovjek mora razvijati i truditi se da se pretače u vanjskog čovjeka. Ta dobrotu, te vrijednosti iznutra, to su one prave i vječne vrijednosti.

3. Vi ste književnica i knjižničarka, što je bolje?

- Čitav moj život nekako se vrti oko knjiga, možda zbog ljubavi prema knjigama. Raditi u knjižnici, meni je izuzetno zadovoljstvo jer su tu knjige koje fizički

stoje oke mene, koje mogu otvoriti, dakle pružiti im šansu da ožive, da junaka puste u svijet, a ja da se zajedno s njim smijem, plačem, otkrivam nešto novo, da se radujem ... Divno je zajedno s knjigama u tišini razmišljati, maštati, putovati. Književnica biti, također je radost maštanja, ali i stvaranja nečega novoga, svoga...

4. Imate li savjet za buduće pisce?

- To je ono, voljeti što radiš, biti vrijedan, a dok dođeš do tih riječi, dok ih počneš plesti, moraš imati te riječi u mislima. Mislim da je jako važno skupljati riječi u sebe, gledati ovaj svijet, razmišljati o njemu, pratiti što se događa. Ja jako volim gledati prirodu, uživati u njoj. Jako mi smeta kako se čovjek ponaša prema prirodi, razmišljam o svom mjestu na ovom svijetu, maštam i igram se tim riječima, koje su svijet oko mene. Dakle, evo razmišljati, gledati, slušati, imati širom otvorene oči, uši, ali i srce jako je važno,

voljeti riječi, voljeti zanat pisca, taj posao.

Važno je biti vrijedan, ustrajati.

5. Dobili ste već tri nagrade. Koja vam je najveća i zašto ?

- Najveća mi je nagrada "Mato Lovrak", jer je bio u pitanju roman za tinejdžere, a onda i one ostale, koje sam dobila. Moje rodno mjesto Bol, na Braču podržava me u mom stvaralačkom hodu, pa sam prije dvije godine i od njih dobila priznanje za svoj rad. Ponosna sam zbog toga. Znaite, čovjek je zapravo uvijek povezan sa svojim zavičajem i zato vam preporučam da uživete u svome kraju i da ga uvijek, stalno nosite sa sobom.

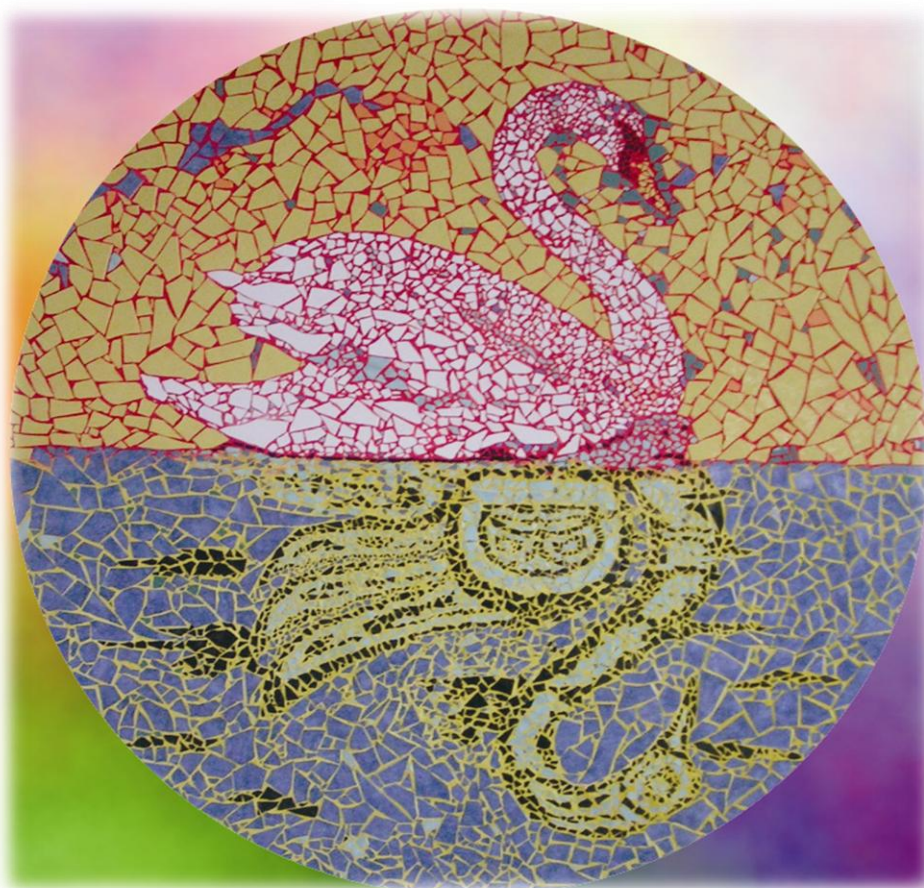
Na kraju, bilo nam je mnogo toga jasnije. Pričala nam je književnica, ali kao mama ljubilica, možda zato što je majka četvoro djece. Puno je toga rekla što nam daje naputke, što valja, a što ne. Svakako njen put bi bilo lijepo slijediti.

Martina Šutić, 8. razred

Osnovna škola Ivana Nepomuka Jemeršića, Grubišno Polje

Nadamo se da smo bili dobri domaćini, da ste se ugodno osjećali u Grubišnom Polju. U svetkovini najdražeg nam jezika ostvarili nova prijateljstva i svoja očekivanja.

Svima koji su odabrani i predloženi za Državnu smotru LiDraNo 2011. želimo uspjeh.

Pripremili: Blaženka Pušić i Robert Šmit

OŠ Ivana Nepomuka Jemeršića, Hrvatskih branitelja 20, 43290 Grubišno Polje

Tel. 043 485 020; Fax. 043 485 007; E-mail: os-grubisno-polje@bj.t-com.hr